

LEGNICKIE WIADOMOŚCI DIECEZJALNE

PISMO URZĘDOWE
LEGNICKIEJ KURII BISKUPIEJ
ROK XXXIV (2025) NR 2 (133)

kwiecień – maj – czerwiec

LEGNICKIE WIADOMOŚCI DIECEZJALNE

**Rok XXXIV
kwiecień – maj – czerwiec
Nr 2 (133)**

ISSN 1640-4092

Legnica 2025

Wydawca: Diecezja Legnicka, 59-220 Legnica, ul. Jana Pawła II nr 1, tel. 76 724 41 05

Redaktor: ks. Bogusław Drożdż

Redakcja techniczna: Anna Lichota

Mapka diecezji legnickiej: Maria Przysasz

SPIS TREŚCI

Informacja o śmierci papieża Franciszka	5
Życiorys kard. Roberta Francisa Prevosta – papieża Leona XIV	9
<i>Pierwsze pozdrowienie papieża Leona XIV</i> <i>z Logii Błogosławieństw Bazyliki Watykańskiej</i>	11

I. AKTA STOLICY APOSTOLSKIEJ

1. Orędzie Ojca Świętego Franciszka na 11. Światowy Dzień
Modlitwy i Refleksji Poświęconej Walce z Handlem Ludźmi
4 lutego 2025 r.
2. Orędzie Ojca Świętego Franciszka na 62. Światowy Dzień
Modlitw o Powołania 11 maja 2025 r.

II. AKTA EPISKOPATU POLSKI

3. Komunikat Komisji KEP ds. Kultu Bożego i Dyscypliny
Sakramentów w sprawie zasad liturgicznych w związku
ze śmiercią papieża Franciszka
4. Stanowisko Zespołu Ekspertów KEP ds. Bioetycznych
wobec przerywania ciąży w przypadku dziecka zdolnego
do samodzielnego życia na podstawie przesłanki
zdrowia psychicznego
5. Słowo delegata KEP ds. Powołań przed 62. Światowym
Dniem Modlitw o Powołania
6. Stanowisko Rady KEP ds. Migrantów i Uchodźców
7. List Prezydium KEP w sprawie nowego przedmiotu:
edukacja zdrowotna

8. Komunikat z 401. Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski	41
---	----

III. AKTA BISKUPA LEGNICKIEGO

9. Komunikat biskupa legnickiego przed święceniami prezbiteratu	45
10. Zaproszenie do udziału w Jubileuszu Rodzin: Dzieci, Rodziców i Dziadków	46
11. List biskupa legnickiego o seminarium duchownym	47
12. Komunikat biskupa legnickiego dotyczący rejonowych ośrodków katechumenalnych dla dorosłych kandydatów do bierzmowania	50

IV. AKTA LEGNICKIEJ KURII BISKUPIEJ

13. Wspomnienie o zmarłych księżach z diecezji legnickiej: śp. ks. Józef Frąc (1939-2025), śp. ks. Wilhelm Ogaza (1944-2025)	53
14. Zaproszenie do udziału w Marszu Papieskim	54
15. Zarządzenie o pracy wydziałów Legnickiej Kurii Biskupiej	55
16. Zmiany wśród duchowieństwa	56
17. Inne zmiany	61
18. Informacja o karze kościelnej i przeniesieniu do stanu świeckiego	61

Jorge Mario Bergoglio
Franciszek
1936–2025

Papież Franciszek zmarł w Poniedziałek Wielkanocny, 21 kwietnia 2025 r., o godzinie 7.35 w Domu Świętej Marty.

Informację o śmierci Papieża Franciszka przekazał przed godz. 10.00 z kaplicy Domu Świętej Marty kamerling Świętego Kościoła Rzymskiego kard. Kevin Farrell.

„Najdrożsi bracia i siostry, z głębokim bólem muszę ogłosić śmierć naszego Ojca Świętego Franciszka. O godzinie 7.35 tego ranka biskup Rzymu Franciszek powrócił do Domu Ojca” – powiedział kard. Farrell. „Całe jego życie tu na ziemi było ofiarowane służbie Panu i Jego Kościołowi. Uczył nas wiernego życia wartościami Ewangelii, odwagi i uniwersalnej miłości. W szczególny sposób troszczył się o biednych i osoby marginalizowane” – dodał. „Z ogromną wdzięcznością za jego przykład prawdziwego ucznia Pana Jezusa powierzamy duszę Papieża nieskończonej miłosiernej miłości Trójjedyne Boga” – zakończył kardynał kamerling.

Źródło: www.vaticannews

LEON XIV

Robert Francis Prevost

267. Papież

Biskup Rzymu

Suweren Państwa Watykańskiego

ŻYCIORYS
KARD. ROBERTA FRANCISA PREVOSTA –
PAPIEŻA LEONA XIV

Kard. Robert Francis Prevost to pierwszy papież augustianin i drugi po Franciszku papież z kontynentu amerykańskiego, choć w przeciwieństwie do swego poprzednika, pochodzi z Ameryki Północnej.

Nowy Biskup Rzymu urodził się 14 września 1955 r. w Chicago, w stanie Illinois, jako syn Louisa Mariusa Prevosta, pochodzenia francusko-włoskiego, oraz Mildred Martínez, pochodzenia hiszpańskiego. Ma dwóch braci – Louisa Martina i Johna Josepha.

Dzieciństwo i młodość spędził z rodziną, uczęszczając najpierw do Niższego Seminarium Ojców Augustianów, a następnie do Villanova University w Pensylwanii, gdzie w 1977 r. uzyskał licencjat z matematyki i podjął studia filozoficzne. 1 września tego samego roku rozpoczął nowicjat w Zakonie Augustianów w Saint Louis, w prowincji Matki Boskiej Dobrej Rady w Chicago, a 2 września 1978 r. złożył pierwszą profesję zakonną. Śluby wieczyste złożył natomiast 29 sierpnia 1981 r.

Studia teologiczne kontynuował w Catholic Theological Union w Chicago, wieńcząc je uzyskaniem dyplomu. W wieku 27 lat został wysłany przez przełożonych do Rzymu na studia z prawa kanonicznego na Papieskim Uniwersytecie Świętego Tomasza z Akwinu (Angelicum). W tym czasie, 19 czerwca 1982 r. przyjął święcenia kapłańskie w kolegium augustiańskim Santa Monica z rąk abp. Jeana Jadota, ówczesnego pro-przewodniczącego Papieskiej Rady ds. Niechrześcijan (obecnej Dykasterii ds. Dialogu Międzyreligijnego).

Prevost uzyskał licencjat kanoniczny w 1984 r., a rok później, w ramach prac nad doktoratem, został wysłany na misję augustiańską w Chulucanas, w Piurze, w Peru (w latach 1985-1986). W 1987 r. obronił rozprawę doktorską na temat: *Rola przeora lokalnego w Zakonie Świętego Augustyna* i został mianowany dyrektorem ds. powołań oraz misji prowincji Matki Dobrej Rady w Olympia Fields w stanie Illinois (USA).

W następnym roku trafił na misję do Trujillo, również w Peru, jako dyrektor wspólnego programu formacyjnego dla kandydatów augustiańskich z wikariatów Chulucanas, Iquitos i Apurímac. Na przestrzeni 11 lat pełnił funkcje przeora wspólnoty (w latach 1988-1992), odpowiedzialnego za formację (w latach 1988-1998) i wychowawcy w seminarium (w latach 1992-1998). Posługiwał także w archidiecezji Trujillo jako wikariusz sądowy (w latach 1989-1998), był także wykładowcą prawa kanonicznego, patrystyki i teologii moralnej w Wyższym Seminarium Duchownym San Carlos y San Marcelo. Równocześnie powierzono mu duszpasterską opiekę nad wspólnotą Nuestra Señora Madre de la Iglesia, która została następnie przekształcona w parafię pod wezwaniem św. Rity (posługiwał tam w latach 1988-1999) i która znajduje się na ubogim przedmieściu Trujillo. O. Prevost pełnił również funkcję administratora parafii Nuestra Señora de Monserrat (w latach 1992-1999).

W 1999 r. został wybrany prowincjałem prowincji augustiańskiej „Matki Dobrej Rady” w Chicago, a dwa i pół roku później, podczas Kapituły Generalnej Zakonu Świętego Augustyna, współbracia powierzyli mu misję przeora generalnego, którą kontynuował także w drugiej kadencji, po kapitule z 2007 r.

W październiku 2013 r. wrócił do rodzimej prowincji w Chicago i został odpowiedzialnym za formację w klasztorze św. Augustyna, a także radnym i wikariuszem prowincjalnym. Funkcje te pełnił do chwili, gdy 3 listopada 2014 r. papież Franciszek mianował go administratorem apostolskim peruwiańskiej diecezji Chiclayo, mianując go biskupem i przydzielając mu stolicę tytularną Sufar. 7 listopada objął diecezję. Nieco ponad miesiąc później, 12 grudnia, w uroczystość Matki Bożej z Guadalupe, nuncjusz apostolski w Peru abp James Patrick Green, udzielił mu święceń biskupich.

Jego zawołaniem biskupim są słowa „In Illo uno unum” – słowa św. Augustyna z Objasnień do Psalmu 127, podkreślające, że „choć jaż my, chrześcijanie, jesteśmy liczni, w Chrystusie stanowimy jedno”.

26 września 2015 r. papież Franciszek mianował go biskupem Chiclayo, a w marcu 2018 r. został wybrany drugim wiceprzewodniczącym Konferencji Episkopatu Peru, w której należał również do Rady Gospodarczej oraz był przewodniczącym Komisji ds. Kultury i Edukacji.

13 lipca 2019 r. Franciszek mianował go członkiem Kongregacji ds. Duchowieństwa, a rok później także członkiem Kongregacji ds. Biskupów (21 listopada 2019 r.) W międzyczasie, 15 kwietnia 2020 r., został on administratorem apostolskim diecezji Callao w Peru.

30 stycznia 2023 r. papież mianował go prefektem Dykasterii ds. Biskupów i przewodniczącym Papieskiej Komisji ds. Ameryki Łacińskiej, podnosząc go do godności arcybiskupa. Na konsystorzu 30 września tego samego roku kreował go kardynałem, z kościołem tytularnym św. Moniki, należącym do rzymskiej diakonii pod wezwaniem tej samej świętej. Kard. Prevost objął ją 28 stycznia 2024 r. i jako prefekt dykasterii uczestniczył w ostatnich podróżach apostolskich papieża Franciszka oraz w pierwszej i drugiej sesji XVI Zwyczajnego Zgromadzenia Ogólnego Synodu Biskupów o synodalności, odbywających się w Rzymie odpowiednio w dniach 4-29 października 2023 r. oraz 2-27 października 2024 r. Jako przeor generalny augustianów i przedstawiciel Unii Przełożonych Generalnych (USG) miał już bowiem doświadczenie prac synodalnych.

Następnie, 4 października 2023 r., Franciszek mianował go członkiem Dykasterii ds. Ewangelizacji (Sekcji ds. Pierwszej Ewangelizacji i Nowych Kościołów Partykularnych), Dykasterii Nauki Wiary, Dykasterii ds. Kościołów Wschodnich, Dykasterii ds. Duchowieństwa, Dykasterii ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, Dykasterii ds. Kultury i Edukacji, Dykasterii ds. Teksztów Legislacyjnych, a także Papieskiej Komisji ds. Państwa Watykańskiego.

6 lutego bieżącego roku papież włączył go do grona kardynałów biskupów, przyznając mu diecezję Albano.

8 maja 2025 r. Konklawe wybrało kard. Roberta Francisca Prevosta na 267. Biskupa Rzymu. Wiadomość o wyborze nowego papieża została ogłoszona przez kardynała protodiakona Dominique'a Mambertiego.

*Pierwsze pozdrowienie papieża Leona XIV
z Logii Błogosławieństw Bazyliki Watykańskiej:*

„Niech pokój będzie z wami wszystkimi, najdrożsi Bracia i Siostry. Takie było pierwsze pozdrowienie Chrystusa zmartwychwstałego,

Dobrego Pasterza, który oddał życie za Bożą owczarnię. Ja także chciałbym, by to pozdrowienie pokoju dotarło do naszych serc, dotarło do waszych rodzin, do wszystkich ludzi, gdziekolwiek się znajdują, do wszystkich ludów, do całej ziemi. Pokój wam!

Taki jest pokój Chrystusa Zmartwychwstałego. Pokój rozbrojony i pokój rozbrajający, pokorny i wytrwały. Pochodzi od Boga, od Boga, który kocha nas wszystkich, bezwarunkowo.

Rozbrzmiewa jeszcze w naszych uszach ten słaby, ale zawsze odważny głos papieża Franciszka, który błogosławił Rzym. Papież, który błogosławił Rzym, udzielał swego błogosławieństwa światu, całemu światu, w ów wielkanocny poranek. Pozwólcie, że będę kontynuował to samo błogosławieństwo. Bóg nas miłuje, Bóg kocha nas wszystkich, a zło nie przemoże. Wszyscy jesteśmy w ręku Boga. Dlatego bez lęku, zjednoczeni, ręka w rękę z Bogiem i ze sobą nawzajem idźmy naprzód.

Jesteśmy uczniami Chrystusa. Chrystus idzie przed nami. Świat potrzebuje Jego światła. Ludzkość potrzebuje Go jako pomostu, by mógł do niej dotrzeć Bóg i Jego miłość. Pomóżcie nam również wy, i sobie nawzajem, w budowaniu mostu poprzez dialog, spotkanie, jednocząc się wszyscy, aby być jednym ludem, zawsze w pokoju.

Dzięki niech będą papieżowi Franciszkowi. Chcę też podziękować wszystkim braciom kardynałom, którzy wybrali mnie, bym był Następcą Piotra i siedł razem z wami jako Kościół zjednoczony, szukając zawsze pokoju, sprawiedliwości. Starając się zawsze pracować jako ludzie wierni Jezusowi Chrystusowi bez lęku, aby głosić Ewangelię, aby być misjonarzami.

Jestem synem św. Augustyna, augustianinem, który powiedział: z wami jestem chrześcijaninem, a dla was biskupem. W tym sensie wszyscy możemy iść razem do tej ojczyzny, którą Bóg nam przygotował.

Szczególne pozdrowienie kieruję do Kościoła w Rzymie. Musimy starać się razem być Kościołem misyjnym, Kościołem, który buduje mosty, dialog; zawsze otwartym, jak ten plac, z otwartymi ramionami dla wszystkich. Wszystkich, którzy potrzebują naszej miłości, naszej obecności, dialogu i miłości.

Jeśli pozwolicie, chciałbym również skierować kilka słów pozdrowień do wszystkich, a w szczególności do mojej ukochanej diecezji Chiclayo w Peru, gdzie wierni towarzyszyli swojemu biskupowi,

dzielili się swoją wiarą i tak wiele ofiarowali, aby pozostać wiernym Kościołem Jezusa Chrystusa.

Wam wszystkim, Bracia i Siostry, z Rzymu, Włoch, z całego świata mówię: chcemy być Kościołem synodalnym, Kościołem który idzie, który zawsze szuka pokoju, zawsze szuka miłości, zawsze chce być blisko, zwłaszcza tych, którzy cierpią.

Dziś jest dzień Supliki do Matki Bożej Pompejańskiej. Nasza Matka Maryja chce zawsze iść z nami, być blisko, pomagać nam swym wstawiennictwem i swą miłością. Dlatego chciałbym pomodlić się razem z wami.

Módlmy się wspólnie za tę nową misję, za cały Kościół, o pokój na świecie. Prośmy o tę specjalną łaskę Maryję, naszą Matkę”.

I. AKTA STOLICY APOSTOLSKIEJ

1.

ORĘDZIE OJCA ŚWIĘTEGO FRANCISZKA
NA 11. ŚWIATOWY DZIEŃ MODLITWY I REFLEKSJI
POŚWIĘCONEJ WALCE Z HANDLEM LUDŹMI
4 LUTEGO 2025 R.

*AMBASADORZY NADZIEI: RAZEM PRZECIWKO
HANDLOWI LUDŹMI*

Drodzy Bracia i Siostry!

Z radością dołączam do was w 11. Światowym Dniu Modlitwy i Refleksji poświęconej Walce z Handlem Ludźmi. To wydarzenie przypada w liturgiczne wspomnienie św. Józefiny Bakhity, sudańskiej kobiety i zakonnicy, która jako dziecko była ofiarą handlu ludźmi i stała się symbolem naszego zaangażowania w walkę z tym strasznym zjawiskiem. W tym Roku Jubileuszowym pójdźmy razem, jako „pielgrzymi nadziei”, również drogą przeciwko handlowi ludźmi.

Ale jak można nadal żywić nadzieję w obliczu milionów ludzi, zwłaszcza kobiet i dzieci, młodzieży, migrantów i uchodźców, które znalazły się w pułapce współczesnego niewolnictwa? Skąd czerpać nowe siły do walki z handlem organami i tkankami ludzkimi, seksualnym wykorzystywaniem dzieci, pracą przymusową, w tym prostytutką, handlem narkotykami i bronią? Jak możemy przyjmować do wiadomości to wszystko [co dzieje się] na świecie i nie stracić nadziei? Jedynie podnosząc wzrok ku Chrystusowi, naszej nadziei, możemy znaleźć siłę do podjęcia na nowo wysiłku, który nie pozwoli się pokonać przez bezmiar problemów i dramatów, ale w ciemności stara się rozpaść płomień światła, które razem mogą rozświecić noc aż do świtu.

Młodzi ludzie na całym świecie, którzy walczą z handlem ludźmi, dają nam przykład: mówią nam, że musimy stać się ambasadorami nadziei i działać razem, z wytrwałością i miłością; że musimy stanąć po stronie ofiar i ocalałych.

Z Bożą pomocą możemy uniknąć przyzwyczajania się do niesprawiedliwości, odeprzeć pokusę myślenia, że pewnych zjawisk nie da się wyeliminować. Duch zmartwychwstałego Pana wspiera nas w odważnym i skutecznym wspieraniu inicjatyw zmierzających do osłabienia i przeciwdziałania mechanizmom ekonomicznym i przestępczym, które czerpią korzyści z handlu ludźmi i wyzysku. Uczy On nas przede wszystkim słuchać – z bliskością i współczuciem – osób, które padły ofiarą handlu ludźmi, pomagać im stanąć na nogi i wspólnie z nimi znajdować najlepsze sposoby uwalniania innych i zapobiegania [temu procederowi].

Handel ludźmi jest zjawiskiem złożonym, stale ewoluującym, potęgowanym przez wojny, konflikty, głód i konsekwencje zmian klimatycznych. Wymaga zatem odpowiedzi na poziomie globalnym i wspólnych wysiłków na wszystkich poziomach, aby mu przeciwdziałać.

Dlatego zapraszam was wszystkich, zwłaszcza przedstawicieli rządów i organizacji, które podzielają to zaangażowanie, do przyłączenia się do nas, ożywionych modlitwą, w celu promowania inicjatyw w obronie godności ludzkiej, eliminacji handlu ludźmi we wszystkich jego formach i na rzecz pokoju na świecie.

Razem – ufając wstawienictwu św. Bakhity – możemy podjąć wielki wysiłek i stworzyć warunki, aby handel ludźmi i wyzysk zostały zdelegalizowane, a zawsze zwyciężało poszanowanie podstawowych praw człowieka, w braterskim uznaniu naszego wspólnego człowieczeństwa.

Siostry i bracia, dziękuję wam za waszą odwagę i wytrwałość w realizacji tego dzieła, angażującego tak wielu ludzi dobrej woli. Idźcie na przód z nadzieją w Panu, który idzie z wami! Z serca wam błogosławię. Modłę się za was, a wy módlcie się za mnie.

Franciszek

Watykan, 4 lutego 2025 r.

Źródło: <https://www.vatican.va/content/francesco/pl/messages/pont-messages/2025/documents/20250204-messaggio-giornata-controtratta.html>

2.

ORĘDZIE OJCA ŚWIĘTEGO FRANCISZKA
NA 62. ŚWIATOWY DZIEŃ MODLITW O POWOŁANIA
11 MAJA 2025 R.

PIELGRZYMI NADZIEI: DAR ŻYCIA

Drodzy Bracia i Siostry!

W tym 62. Światowym Dniu Modlitw o Powołania pragnę zwrócić się do was z radosną i dodającą otuchy zachętą, abyście byli pielgrzymami nadziei, ofiarując z hojnością swoje życie.

Powołanie jest cennym darem, który Bóg zasiewa w sercach, wezwaniem do wyjścia poza siebie, aby podjąć drogę miłości i służby. A każde powołanie w Kościele – czy to do życia jako osoba świecka, czy do posługi wynikającej ze święceń, czy też do życia konsekrowanego – jest znakiem nadziei, jaką Bóg żywi wobec świata i każdego ze swoich dzieci.

W naszych czasach wielu młodych czuje się zagubionych w obliczu przyszłości. Często doświadczają niepewności co do perspektyw pracy, a jeszcze głębiej kryzysu tożsamości, który jest kryzysem sensu i wartości, a zamęt cyfrowy sprawia, że staje się on jeszcze trudniejszy do przejścia. niesprawiedliwość wobec słabych i ubogich, obojętność egoistycznego dobrobytu, przemoc wojny zagrażają planom dobrego życia, które pielęgnują w swoich sercach. Jednak Pan, który zna serce człowieka, nie porzuca w niepewności; wręcz przeciwnie, chce wzbudzić w każdym świadomość, że jest on miłowany, powołany i posłany jako pielgrzym nadziei.

Z tego powodu my, dorośli członkowie Kościoła, a zwłaszcza pasterze, jesteśmy przynaglani do przyjęcia, rozeznania i towarzyszenia drodze powołaniowej nowych pokoleń. A wy, młodzi, jesteście wezwani do bycia protagonistami, a jeszcze lepiej współprotagonistami wraz z Duchem Świętym, który wzbudza w was pragnienie uczynienia z życia daru miłości.

Podjęcie własnej drogi powołania

Drodzy młodzi, „wasze życie nie jest «w międzyczasie». Jesteście teraz Boga” (*Posynodalna adhortacja apostolska Christus vivit*, 178).

Trzeba sobie uświadomić, że dar życia domaga się hojnej i wiernej odpowiedzi. Spójrzcie na młodych świętych i błogosławionych, którzy z radością odpowiedzieli na wezwanie Pana: na św. Różę z Limy, św. Dominika Savio, św. Teresę od Dzieciątka Jezus, św. Gabriela od Matki Bożej Bolesnej, i na błogosławionych – a wkrótce świętych – Carla Acutisa i Pier Giorgio Frassatiego, oraz na wielu innych. Każdy z nich przeżywał swoje powołanie jako drogę do pełni szczęścia, w relacji z żywym Jezusem. Kiedy słuchamy Jego słowa, pałają w nas serca (por. Łk 24,32) i odczuwamy pragnienie poświęcenia naszego życia Bogu! Wówczas chcemy odkryć, w jaki sposób, w jakiej formie życia możemy odwzajemnić miłość, którą On jako pierwszy nam ofiarowuje.

Każde powołanie, dostrzeżone w głębi serca, sprawia, że kiełkuje odpowiedź jako wewnętrzne dążenie do miłości i służby, jako źródło nadziei i miłości, a nie jako dążenie do samorealizacji. Powołanie i nadzieja spletają się więc w Bożym planie radości każdego mężczyzny i każdej kobiety, powołanych osobiście do ofiarowania swojego życia innym (por. *Adhortacja apostolska Evangelii gaudium*, 268). Wielu młodych stara się poznać drogę, na którą wzywa ich Bóg: niektórzy rozpoznają – często ze zdumieniem – powołanie do kapłaństwa lub życia konsekrowanego; inni odkrywają piękno powołania do małżeństwa i życia rodzinnego, a także do zaangażowania na rzecz dobra wspólnego i do dawania świadectwa wiary wśród kolegów i przyjaciół.

Każde powołanie jest ożywiane nadzieją, która przekłada się na zaufanie Opatrzności. Dla chrześcijanina bowiem, nadzieja jest czymś więcej niż zwykłym ludzkim optymizmem: jest raczej pewnością zakorzenioną w wierze w Boga, który działa w historii [życia] każdej osoby. I tak powołanie dojrzewa poprzez codzienne zaangażowanie w wierność Ewangelii, w modlitwie, w rozeznawaniu, w służbie.

Drodrozy młodzi, nadzieja pokładana w Bogu nie zawodzi, ponieważ On prowadzi każdy krok tych, którzy się Jemu powierzają. Świat potrzebuje młodych, którzy byliby pielgrzymami nadziei, odważnych w oddawaniu swojego życia Chrystusowi, pełnych radości z samego faktu, że są Jego uczniami-misjonarzami.

Rozeznawanie swojej drogi powołania

Odkrywanie swojego powołania dokonuje się na drodze rozeznawania. Ta droga nigdy nie odbywa się w samotności, lecz rozwija się na łonie wspólnoty chrześcijańskiej i wraz z nią.

Drodzy młodzi, świat popycha was do dokonywania pochopnych wyborów, do wypełniania waszych dni zgłębieniem, uniemożliwiając wam doświadczyć ciszy otwartej na Boga, który przemawia do serca. Miejcie odwagę zatrzymać się, wsłuchać w siebie i zapytać Boga: czego pragnie dla was. Cisza modlitwy jest niezbędną, aby „odczytać” Boże powołanie w swojej historii i aby dać wolną i świadomą odpowiedź.

Skupienie pozwala zrozumieć, że wszyscy możemy być pielgrzymami nadziei, jeśli uczynimy z naszego życia dar, zwłaszcza w służbie tym, którzy mieszkają na materialnych i egzystencjalnych peryferiach świata. Kto słucha Boga, który powołuje, nie może ignorować krzyku tak wielu braci i sióstr, którzy czują się wykluczeni, zranieni, opuszczeni. Każde powołanie otwiera na misję bycia obecnością Chrystusa tam, gdzie najbardziej potrzebne są światło i pocieszenie. W szczególności wierni świeccy są wezwani do bycia „solą, światłem i zaczynem” królestwa Bożego poprzez zaangażowanie społeczne i zawodowe.

Towarzyszenie na drodze powołaniowej

W tej perspektywie osoby pracujące w duszpasterstwie i dziele powołań, zwłaszcza kierownicy duchowi, niech nie lękają się towarzyszyć młodym ludziom z nadzieją i cierpliwym zaufaniem Bożej pedagogii. Chodzi o to, aby być dla nich osobami zdolnymi do słuchania i przyjęcia z szacunkiem; osobami, którym mogą zaufać, mądrymi przewodnikami, gotowymi im pomóc i uważnymi, aby rozpoznać znaki Boga na ich drodze.

Dlatego zachęcam do promowania troski o powołania chrześcijańskie w różnych sferach życia i działalności człowieka, sprzyjając duchowemu otwarciu każdej osoby na głos Boga. W tym celu ważne jest, aby programy edukacyjne i duszpasterskie zapewniały odpowiednie przestrzenie do towarzyszenia powołaniom.

Kościół potrzebuje pasterzy, zakonników, misjonarzy, małżonków, którzy potrafią z ufnością i nadzieją powiedzieć Panu „tak”. Powołanie nigdy nie jest skarbem, który pozostaje zamknięty w sercu, ale wzrasta

i umacnia się we wspólnocie, która wierzy, kocha i pokłada nadzieję. A ponieważ nikt nie może sam odpowiedzieć na Boże powołanie, wszyscy potrzebujemy modlitwy i wsparcia braci i sióstr.

Najmilsi, Kościół jest żywy i płodny, gdy rodzi nowe powołania. A świat szuka, często nieświadomie, świadków nadziei, którzy swoim życiem głoszą, że pójcie za Chrystusem jest źródłem radości. Nie ustawajmy zatem w proszeniu Pana o nowych robotników na Jego żniwo, pewni, że On nie przestaje powoływać z miłością. Drodzy młodzi, powierzam wasze podążanie za Panem wstawiennictwu Maryi, Matki Kościoła i powołań. Idźcie zawsze jako pielgrzymi nadziei drogą Ewangelii! Towarzyszę wam moim błogosławieństwem i proszę, abyście się za mnie modlili.

Franciszek

Rzym, Poliklinika „A. Gemelli”, 19 marca 2025 r.

Źródło: <https://www.vatican.va/content/francesco/pl/messages/vocations/documents/20250319-messaggio-62-gm-vocazioni.html>

II. AKTA EPISKOPATU POLSKI

3.

KOMUNIKAT KOMISJI KEP DS. KULTU BOŻEGO I DYSCYPLINY SAKRAMENTÓW W SPRAWIE ZASAD LITURGICZNYCH W ZWIĄZKU ZE ŚMIERCIĄ PAPIEŻA FRANCISZKA

W związku ze śmiercią Papieża Franciszka Komisja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów Konferencji Episkopatu Polski przypomina zasady, którymi należy kierować się w czasie towarzyszenia modlitwą zmarłemu Papieżowi aż do czasu zakończenia konklawe. Stolica Apostolska może wydać wskazania dotyczące modlitw za zmarłego Papieża i przygotowań do wyboru Następcy. Wówczas należy dostosować się do wytycznych rzymskich.

I. WSPOMNIENIE I MODLITWY ZA ZMARŁEGO PAPIEŻA

Po śmierci Papieża wskazane jest celebrowanie w każdym kościele i kaplicy Mszy św. w jego intencji. Ich charakter nie powinien jednak przesłaniać paschalnego charakteru trwającego okresu liturgicznego. Należy uwzględnić, iż sprawowanie za zmarłego Papieża Mszy św. z wykorzystaniem formularza zamieszczonego w części mszału zatytułowanej *Msze za zmarłych* (MR, od strony 203”) z uwzględnieniem jednego z zestawów przewidzianych na tę okoliczność (MR, s. 221”-223”) możliwe jest jedynie w dni, które dopuszczają celebrowanie Mszy za zmarłych (nie ma odstępstw ze względu na osobę zmarłego).

1. *Opuszczenie imienia zmarłego Papieża w modlitwie wstawienniczej za Kościół*

W okresie wakatu na Stolicy Świętego Piotra (łac. *sede apostolica vacante*) opuszcza się imię Papieża w modlitwie eucharystycznej, w modlitwie wstawienniczej za Kościół, stosując poniższe zasady:

- w I modlitwie eucharystycznej: opuszcza się słowa „Twoim sługą, naszym Papieżem N. i”, a wypowiada się formułę w następującym brzmieniu: „Składamy je Tobie przede wszystkim za Twój święty Kościół powszechny, razem z naszym Biskupem N. oraz wszystkimi, którzy wiernie strzegą wiary katolickiej i apostolskiej”;
- w II modlitwie eucharystycznej: opuszcza się słowa „z naszym Papieżem N.”, i wypowiada się formułę w następującym brzmieniu: „Spraw, aby lud Twój wzrastał w miłości razem z naszym Biskupem N. oraz całym duchowieństwem”;
- w III modlitwie eucharystycznej; opuszcza się słowa „Twojego sługę, naszego Papieża N.” i wypowiada się formułę w następującym brzmieniu: „Utwierdź w wierze i miłości Twój Kościół pielgrzymujący na ziemi; a więc naszego Biskupa N., wszystkich biskupów świata, duchowieństwo i cały lud odkupiony”;
- w V modlitwie eucharystycznej: opuszcza się słowa „naszego Papieża N.” i wypowiada się formułę w następującym brzmieniu: „Umacniaj w jedności wszystkich wezwanych do Twojego stołu, a więc naszego Biskupa N., kapłanów, diakonów i cały lud chrześcijański”.

W Okresie Wielkanocnym nie korzysta się z IV modlitwy eucharystycznej, ponieważ jest ona związana z własną prefacją, która nie może być stosowana w formularzach wielkanocnych.

2. *Wspomnienie imienia zmarłego Papieża w modlitwie wstawienniczej za zmarłych*

Wypada wspominać imię zmarłego Papieża Franciszka w części modlitwy eucharystycznej poświęconej modlitwie za zmarłych. Można w niej używać tytułu papieskiego i stosować następujące formuły:

- w I modlitwie eucharystycznej: „o Papieżu Franciszku”;
- w II modlitwie eucharystycznej: „o Twoim słudze Papieżu Franciszku, którego z tego świata wezwałeś do siebie”;

- w III modlitwie eucharystycznej: „Pamiętaj o Twoim służce Papieżu Franciszku, którego z tego świata wezwałeś do siebie”.

3. Sprawowanie Mszy za zmarłego Papieża

Odnosnie do sprawowania Mszy za zmarłego Papieża z jednego z przewidzianych formularzy z działu *Msze za zmarłych*, należy przestrzegać zasad podanych w *Tabeli mszy obrzędowych, w różnych potrzebach, wotywnych i za zmarłych* opublikowanych w *Ceremoniale liturgicznej posługi biskupów* (s. 369 nn). Wynika z nich, że Msze za zmarłych nie będące pogrzebowymi (a takimi są Msze za zmarłego Papieża):

- są zakazane w oktawie Wielkanocy, w niedziele okresu Wielkanocy, w uroczystości i święta;
- są dozwolone we wspomnienia obowiązkowe i w dni powszednie okresu Wielkanocy.

Przypomina się, że stosowanie koloru czerwonego w czasie liturgii pogrzebowej Papieża jest szczególną prerogatywą Stolicy Apostolskiej, dlatego nie wolno używać tego koloru w Mszach za zmarłego Papieża; używa się koloru fioletowego lub czarnego (zob. OWMR 346).

W dni, kiedy Msze z formularza „za zmarłego Papieża” są zakazane, wypada dodać intencję za zmarłego Papieża w modlitwie powszechnej.

II. MODLITWA O WYBÓR I ZA NOWEGO PAPIEŻA

1. Zasady stosowania formularza Mszy o wybór nowego Papieża

Po pogrzebie Papieża, szczególnie bezpośrednio, przed i w trakcie konklawe, wskazane jest celebrowanie *Mszy o wybór nowego papieża* ze zbioru formularzy *Mszy w różnych potrzebach*. Używa się koloru okresu liturgicznego lub dnia (zob. OWMR 347), a wybór dni, w które taką Mszę można sprawować, jest dyktowany zasadami *Tabeli mszy obrzędowych, w różnych potrzebach, wotywnych i za zmarłych* opublikowanych w *Ceremoniale liturgicznej posługi biskupów* (s. 369 nn.):

- w dni oktawy Wielkanocy – zakazane;
- w niedziele okresu Wielkanocy – zakazane;
- w uroczystości – zakazane;

- w święta – dozwolone za zgodą lub na polecenie biskupa diecezjalnego;
- we wspomnienia obowiązkowe i dni powszednie okresu Wielkanocy – dozwolone, gdy wymaga tego prawdziwa potrzeba lub dobro wiernych;
- w dni powszednie okresu zwykłego – dozwolone.

2. Zasady wspominania imienia nowego Papieża po wyborze

Kanon 332 § 1 Kodeksu prawa kanonicznego orzeka: „Pełną i najwyższą władzę w Kościele otrzymuje Biskup Rzymski przez zgodny z prawem i przyjęty przez niego wybór wraz z konsekracją biskupią. Władzę tę otrzymuje [...] z chwilą przyjęcia wyboru na papieża [...]”. Z tego względu Kościół wraca do wymieniania imienia nowego Papieża w modlitwie eucharystycznej z chwilą przyjęcia wyboru, bez oczekiwania na uroczystą inaugurację nowego pontyfikatu i objęcie katedry biskupa Rzymu w Bazylice Laterańskiej.

Wskazane jest również odprawienie Mszy w intencji nowo wybranego Papieża. Jeśli danego dnia jest to dozwolone, można skorzystać z formularza *Mszy za papieża* (MR, s. 117”-118”), używając szat koloru białego.

III. MODLITWA POWSZECHNA W OKRESIE SEDE VACANTE

1. Wezwania modlitwy powszechnej w Mszach z użyciem formularza za zmarłego Papieża

Jeśli używa się formularza za zmarłych (zob. wyżej), wypada użyć rozbudowanej formy modlitwy powszechnej z księgi *Obrzędy pogrzebu* (część III: *Formuły modlitwy powszechnej*, nr 244). W tym przypadku nie jest konieczne ściśle stosowanie normy OWMR 70 dotyczącej rodzaju wezwań, szczególnie jeśli jest to pożyteczne dla wiernych.

2. Wezwania modlitwy powszechnej w Mszach poza formularzem za zmarłego Papieża

W okresie *sede vacante* należy odpowiednio dostosowywać treści modlitw powszechnych, tak by wezwania w potrzebach Kościoła zawierały także błagania o wybór nowego Papieża, zaś te za zmarłych

uwzględniały również zmarłego Papieża Franciszka. Nie należy zwiększać liczby wezwań – ma być ich łącznie co najmniej cztery, a co najwyżej sześć (*Wskazania KEP po wydaniu nowego OWMR*, nr 26). Jeśli nie używa się formularza za zmarłych (zob. wyżej), wypada zachować zwykłą kolejność wezwań (zob. OWMR 70): a) w potrzebach Kościoła, b) za rządzącymi państwami i o zbawienie całego świata, c) za ludzi doświadczonych różnymi trudnościami (w tym miejscu umieszczamy imiona zmarłych), d) za miejscową wspólnotę.

Wezwania mogą być inspirowane tekstami liturgicznymi, tak jak poniższe, które podajemy jako propozycje do wykorzystania:

- Módlmy się za zmarłego Papieża Franciszka, który był następcą Świętego Piotra i pasterzem całego Kościoła, aby Bóg, który sprawiedliwie nagradza robotników swojej winnicy, dozwolił mu w wieczności radować się owocami łaski i miłosierdzia, których był wiernym szafarzem na ziemi.
- Módlmy się za zmarłego Papieża Franciszka, który z Bożej Opatrzności przewodził całemu Kościołowi, aby uczestniczył w wiecznej chwale Bożego Syna.
- Módlmy się, aby Papież Franciszek, który jako arcykapłan przewodził ludowi Bożemu, wszedł do grona świętych kapłanów w niebie.
- Módlmy się, aby Papież Franciszek, który na ziemi był wiernym szafarzem świętych sakramentów, na wieki wysławiał Boże miłosierdzie w chwale Świętych.
- Módlmy się, aby Papież Franciszek, który z miłością przewodniczył Kościołowi, otrzymał nagrodę obiecaną wiernemu szafarzowi i razem z ludem jemu powierzonym wszedł do wiecznej radości.
- Módlmy się za zmarłego Papieża Franciszka, który wśród ludzi był narzędziem Bożej miłości i pokoju, aby razem ze świętymi cieszył się na wieki owocami swojego trudu.
- Módlmy się za zmarłego Papieża Franciszka, aby radował się posiadaniem Bożej prawdy, której gorliwie nas nauczał.

3. Prośby Liturgii godzin

Na końcu prośb Jutrzn i Nieszporów wypada dodać wezwanie za zmarłego Papieża (OWLG 188). Można skorzystać z tekstów umieszczonych w oficjum za zmarłych, aby zachować właściwą strukturę wezwań.

IV. LITURGIA GODZIN Z OFICJUM ZA ZMARŁYCH

Zgodnie ze stosowaną praktyką, w dni, w które dozwolone są Msze za zmarłych, można odmówić oficjum za zmarłych. Oficjum za zmarłych jest zakazane w oktawie Wielkanocy, w niedziele okresu Wielkanocy i w święta, a jest dozwolone we wspomnienia obowiązkowe i w dni powszednie okresu Wielkanocy. Oficjum za zmarłych można sprawować niezależnie od użytego w danym dniu formularza mszalnego, tzn. Msza może być sprawowana z bieżącego dnia liturgicznego.

† Piotr Greger
Przewodniczący Komisji KEP
ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów

Bielsko-Biała, 21 kwietnia 2025 r.

4.

STANOWISKO ZESPOŁU EKSPERTÓW KEP
DS. BIOETYCZNYCH WOBEC PRZERYWANIA CIĄŻY
W PRZYPADKU DZIECKA
ZDOLNEGO DO SAMODZIELNEGO ŻYCIA
NA PODSTAWIE PRZESŁANKI ZDROWIA PSYCHICZNEGO

Ostatnie tygodnie przyniosły doniesienia o praktyce indukowania asystolii (czyli zatrzymania akcji serca przez podanie do serca dziecka chlorku potasu) u nienarodzonych, zdolnych do samodzielnego życia dzieci, na podstawie oświadczenia psychiatry o zagrożeniu zdrowia i/lub życia ciężarnej kobiety. Oficjalne dane Narodowego Funduszu Zdrowia mówią o dwukrotnym wzroście przeprowadzonych aborcji w skali rok do roku (2023-2024). W ocenie Zespołu Ekspertów Konferencji Episkopatu Polski ds. Bioetycznych sytuacja domaga się przypomnienia stanowiska Kościoła odnośnie do aborcji jako takiej, a w konsekwencji oceny praktyki uśmiercania dzieci zdolnych do życia oraz wykorzystywania psychiatrii jako uzasadnienia tych działań.

Sytuacja kliniczna

We współczesnej praktyce medycznej pojawia się nowe podejście do niektórych problemów zdrowotnych dzieci nienarodzonych. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, kiedy przesądza się o niskiej jakości życia dziecka po jego urodzeniu, mimo iż takiej pewności mieć zwykle nie można. Taka sytuacja występuje w przypadku wrodzonej łamliwości kości (*Osteogenesis imperfecta*). W aktualnej praktyce niepewność tę zaczęto uznawać za przesądzającą o najgorszej możliwej sytuacji klinicznej, a co za tym idzie – za rację rzekomo usprawiedliwiającą uśmiercenie w łonie matki nawet dziecka będącego w okresie końcowym ciąży, stosując przy tym wspomnianą „indukcję asystolii płodu”.

Oceniając tę praktykę, należy z całą mocą podkreślić, że specjalistyczne ośrodki proponują w podobnych przypadkach terapeutyczne, a tym samym etyczne rozwiązanie zaistniałego problemu, poczynając od porodu przez cesarskie cięcie (w przypadku tego schorzenia jest on znacznie bezpieczniejszy dla dziecka niż poród drogami rodnymi), a po nim objęcie dziecka dalszą wysokospecjalistyczną terapią pediatryczną. W takiej terapii specjalizują się również niektóre ośrodki kliniczne w naszej ojczyźnie.

Na kanwie omawianego przypadku należy podkreślić, że wrodzona łamliwość kości (*Osteogenesis imperfecta*) jest chorobą uwarunkowaną genetycznie i dla większości pacjentów opracowano metody leczenia farmakologicznego i ortopedycznego. Są również prowadzone liczne próby kliniczne nad zastosowaniem komórek macierzystych i terapii genowej we wrodzonej łamliwości kości. Istnieje na ten temat bogata literatura specjalistyczna. *Osteogenesis imperfecta* nie wiąże się z występowaniem ciężkich, ograniczających samodzielne funkcjonowanie zaburzeń psychicznych. Wiele osób z tym schorzeniem prowadzi aktywne i samodzielne życie zawodowe. Niektóre z nich mogą pochwalić się znaczącymi osiągnięciami. Takie prognozy nie dotyczą niestety osób z *Osteogenesis imperfecta* (OI) typu II. Typ II wrodzonej łamliwości kości wymagałby wdrożenia terapii komórkowej/genowej na etapie życia płodowego, aby ta mogła być naprawdę skuteczna. Takie skuteczne próby były i są podejmowane w przypadku pacjentów z innymi chorobami i wadami rozwojowymi. Co istotniejsze, informacje medialne sugerują, że w przypadku kazusu z Oleśnicy istniały wśród wybitnych

lekarzy wątpliwości, co do precyzyjnego rozpoznania i nadzieje na to, że terapia będzie możliwa. Ponadto istnieje również świadomość, że nawet w odniesieniu do typu II wrodzonej łamliwości kości nastąpiła poprawa terapii pourodzeniowej. To wszystko pokazuje, na jakim rozdrożu znalazła się medycyna. Opowiadamy się za medycyną, która swoje wysiłki i starania, również perspektywiczne, kieruje w stronę terapii, nawet płodowej, jeśli tylko nie jest ona uporczywą (daremną).

Trzeba również zauważyć, że samo postawienie diagnozy na podstawie badania genetycznego nie pozwala na określenie przebiegu choroby w przyszłości. Jedyną metodą obiektywnej oceny zaawansowania choroby jest bezpośrednie badanie lekarskie (badanie przedmiotowe). Wszystkie inne metody laboratoryjne i obrazowe mają jedynie wartość uzupełniającą wobec badania lekarskiego. Dowodzi tego pośrednio opis prób postawienia diagnozy w opisywanym przypadku, przez wybitnych profesjonalistów. Wprowadzie badania dodatkowe, w tym badanie genetyczne, pozwalają na ustalenie precyzyjnej diagnozy, jednak ich wartość w ocenie przebiegu klinicznego i ciężkości choroby jest bardzo ograniczona. W związku z tym, w opinii Zespołu Ekspertów KEP ds. Bioetycznych, nie ma podstaw merytorycznych zarówno do oceny stanu klinicznego dziecka z rozpoznaniem wrodzonej łamliwości kości, jak i do określenia prognozy przebiegu klinicznego choroby (rokowanie).

Nieprawidłowość tzw. przesłanki psychiatrycznej

Za wskaźnik dodatkowo wzmacniający racje przemawiające za aborcją w omawianych przypadkach uznaje się od jakiegoś czasu stan psychiczny matki (problemowi temu Zespół poświęcił osobny dokument, 4 września 2023). Oczywiście jest, że rodzice, a w sposób szczególny matka, przeżywa w okresie ciąży zdrowotne problemy swojego dziecka w bardzo bolesny sposób. Może to prowadzić do kryzysów i załamań psychicznych. Stan psychiczny matki zależy jednak w dużym stopniu od otrzymanych informacji, zarówno co do treści, jak i sposobu ich przedstawienia. Nie można zapominać, że również w takiej sytuacji można matce pomóc w profesjonalny sposób, wykorzystując terapie psychiatryczne, a także wskazując z jednej strony na brak

pewności wyniku diagnozy aż do błędów włącznie, z drugiej na coraz bardziej profesjonalne i skuteczne możliwości leczenia dziecka.

Stwierdzenie, że istnieją przesłanki psychiatryczne pozwalające na przerwanie ciąży, jest nie do pogodzenia z faktami, z koncepcją medycyny opartej na dowodach naukowych. Nie istnieje bowiem metoda leczenia zaburzeń psychicznych metodą „terminacji ciąży”. W przypadku leczenia zaburzeń psychicznych kobiet w ciąży stosuje się uznane w medycynie metody, np. farmakoterapię, psychoterapię, sejsmoterapię. Zadaniem lekarzy psychiatrów nie jest wskazywanie zaburzeń stanowiących przesłanki do aborcji. Łamie to bowiem art. 39 KEL: „Podejmując działania lekarskie u kobiety w ciąży lekarz równocześnie odpowiada za zdrowie i życie nienarodzonego dziecka”. W sytuacji pogorszenia stanu psychicznego właśnie psychiatria wskazuje i przedstawia alternatywy: metody, by leczyć, a nie zabijać.

Argument, że zabójstwo donoszonego dziecka jest korzystniejszym rozwiązaniem dla matki niż przeprowadzenie bezpiecznego porodu metodą cesarskiego cięcia jest w opinii Zespołu Ekspertów absurdalny. Raczej wskazuje na to, że decyzja o aborcji jest niezależna od diagnozy lekarza psychiatry, którego zaświadczenie miało posłużyć za rzekomą podstawę do działania. Psychiatria nie może zagwarantować, że po uśmierceniu nienarodzonego dziecka jego matka stanie się zdrowa. Instrumentalne, lecz wbrew sztuce wykorzystywanie psychiatrii zamiast przynieść ulgę, przynosi kolejne problemy, stając się uzasadnieniem i legitymizacją śmierci. Warto podkreślić, że wydający zaświadczenie kwalifikujące do aborcji lekarz psychiatra odnosi się jedynie do hipotetycznego zagrożenia, jakie dla zdrowia psychicznego kobiety stwarza ciąża, pomija jednak całkowicie możliwe konsekwencje przeprowadzonej aborcji, tak jakby było to działanie całkowicie obojętne dla psychiki matki.

W związku z powyższym członkowie Zespołu Ekspertów KEP ds. Bioetycznych wyrażają stanowczy sprzeciw wobec przyzwolenia na coraz powszechniejsze wykorzystywanie orzeczeń psychiatrycznych o rzekomym zagrożeniu życia i zdrowia matki do promocji aborcji na życzenie, tym bardziej zaś wobec coraz powszechniejszej praktyki uśmiercania dzieci zdolnych do życia poza organizmem matki, w tym ostatnio nawet będących na końcowym etapie rozwoju płodowego.

Perspektywa prawna

Jakkolwiek z punktu widzenia polskiego prawa nie każde wewnątrzmaciczne uśmiercenie dziecka zdolnego do życia może być kwalifikowane jako zabójstwo, to w sytuacji, gdy diagnoza medyczna prowadzi do konkluzji, że najwłaściwszym sposobem procedowania jest rozwiązanie ciąży przez cesarskie cięcie, od tego momentu (tzn. od diagnozy) zostaje ono objęte pełną ochroną prawnokarną (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 30 października 2008 r. – IKZP 13/08). Sytuacja taka ma zazwyczaj miejsce, gdy nienarodzone dziecko jest chore, ale zdolne do samodzielnego życia poza organizmem matki. W odniesieniu do wielu chorób – tak jak w sytuacji *Osteogenesis imperfecta* – istnieją i są stosowane skuteczne środki i metody terapeutyczne, które choć choroby całkowicie nie usuwają, zazwyczaj umożliwiają stabilne, w miarę możliwości normalne funkcjonowanie. Dzieci, których rodzice z różnych powodów nie chcą lub nie mogą wychowywać, są obejmowane opieką przez rodziny adopcyjne, rodziny zastępcze i domy dziecka. Innymi słowy, istnieją w naszym kraju możliwości, by takie dziecko mogło realnie żyć, nawet jeśli jego matka go nie chce. Należy wprost mówić o moralnym i prawnym obowiązku uratowania życia tego dziecka, ponieważ istnieją realne możliwości zapewnienia mu fachowej opieki.

W przypadku *Osteogenesis imperfecta* typu II, używa się określenia choroba letalna perinatalnie (w okresie okołoporodowym). Dzięki wysiłkom wybitnych polskich lekarzy opisano jednak kilkuletnie przeżycie, w przypadku tego typu wrodzonej łamliwości kości. Dodatkowo przebieg zdarzeń, które miały miejsce w Łodzi i Oleśnicy daje podstawy sądzić, że istniały wątpliwości, czy rozpoznanie *Osteogenesis imperfecta* typu II było pewne. Co nie może dziwić wobec bardzo skomplikowanej diagnostyki tych chorób.

Należy zaznaczyć, że w omawianym przypadku Zarząd Polskiego Towarzystwa Ginekologów i Położników w liście do minister zdrowia datowanym na 10 kwietnia 2025 r. wskazuje, że „po osiągnięciu przez płód zdolności do samodzielnego życia poza organizmem matki i po zaistnieniu przesłanki w postaci zagrożenia życia lub zdrowia matki zabieg przerwania ciąży, jakkolwiek całkowicie legalny, nie może jednak polegać na celowym uśmierceniu płodu. W przeciwnym razie zachowanie lekarza przeprowadzającego zabieg może podlegać ocenie

w świetle art. 152 § 3 kodeksu karnego, zgodnie z którym kto za zgodą kobiety przerywa jej ciążę, gdy dziecko poczęte osiągnęło zdolność do samodzielnego życia poza organizmem kobiety ciężarnej, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8”. Innymi słowy, przerwanie ciąży w takiej sytuacji może oznaczać tylko zakończenie jej przez poród przeprowadzony chirurgicznie metodą cesarskiego cięcia lub naturalnie. Rozwiązanie ciąży nie musi bowiem kończyć się śmiercią dziecka.

Perspektywa moralna i społeczna

Rozpoznanie problemów zdrowotnych dzieci już w okresie ich życia płodowego nie są rzadkością. Wbrew obowiązującemu w Polsce prawu i wbrew fundamentalnym zasadom moralnym rozpoznana choroba staje się przyczyną decyzji o odebraniu dziecku życia. Co więcej, liczba dokonywanych aborcji gwałtownie wzrasta. W skali kraju w majestacie prawa zabito w 2024 r. 896 dzieci, dwa razy więcej niż rok wcześniej. W ogromnej większości podstawą były zaświadczenia psychiatryczne. Wydaje się to świadczyć o wejściu polskiej medycyny na równię pochyłą; konsekwencje tego procesu są bardzo poważne.

Z moralnego punktu widzenia sytuacja dowodzi klęski systemu ochrony zdrowia w Polsce. Wydawane przez odpowiednie instytucje zarządzenia, wytyczne i podejmowane decyzje są wyrazem nasilania się procesów świadczących o narastającej demoralizacji i dekonstrukcji systemu opieki zdrowotnej, który w swoich założeniach powinien chronić życie i zdrowie obywateli. Trzeba wyraźnie powiedzieć, że podważanie kompetencji lekarzy, którzy dokonują diagnozy i podejmują działania terapeutyczne zgodnie z najlepszą wiedzą i sztuką medyczną, może i ostatecznie będzie prowadzić do utraty zaufania zarówno do służby zdrowia, jak i instytucji państwowych w ogóle. Nie da się pogodzić zobowiązania państwa do opieki nad chorymi z chorobami rzadkimi z milczącym usankcjonowaniem zabójstwa dziecka z rzadką chorobą genetycznie uwarunkowaną. Świadomość, że w szpitalu chory może zostać uśmiercony przez lekarza zastrzykiem w serce – dziś jest to nienarodzone, choć zdolne do życia dziecko, jutro może być ktoś już urodzony, w pełni lat bądź w podeszłym wieku – zniszczy

fundamentalną zasadę zaufania do lekarza. Konsekwencje społeczne tego procesu będą dramatyczne.

Ustanawiane przez polityków i ekspertów prawo ma na celu porządkowanie życia społecznego oraz ochronę społeczności i jej członków. Jego zapisy wynikają z przyjęcia określonych wartości, które należy chronić i promować. W tym sensie uchwalone przez ludzi prawo powinno być swoistym odbiciem prawa moralnego; w ten sposób oprócz funkcji porządkująco-ochronnych uzyskuje również funkcję wychowawczą. Jeśli jej nie realizuje, wprowadzając zapisy powodujące wyłom w systemie ochrony przyjętych wartości, prowadzi do demoralizacji, czyli obniżenia standardów ochrony tych wartości i wychowania ku nim.

Podstawowym dobrem chronionym przez prawo ludzkie jest życie człowieka. Wprowadzenie wyjątków od zasady ochrony ludzkiego życia, która z racji na swój fundamentalny charakter wyjątków nie ma, prowadzi do podważenia całego porządku prawnego, a co za tym idzie – do chaosu, w którym silni decydować będą o słabych. Nawet jeśli takie zapisy wprowadzane są na drodze decyzji demokratycznych, mają ze swojej natury charakter totalitarny. Pisał o tym wprost św. Jan Paweł II w wydanej w 1995 r. encyklice *Evangelium vitae*: „Otóż to właśnie ma dziś miejsce także na scenie polityki i państwa: pierwotne i niezbywalne prawo do życia staje się przedmiotem dyskusji lub zostaje wręcz zanegowane na mocy głosowania parlamentu lub z woli części społeczeństwa, choćby nawet liczebnie przeważającej. Jest to zgubny rezultat nieograniczonego panowania relatywizmu: «prawo» przestaje być prawem, ponieważ nie jest już oparte na mocnym fundamencie nienaruszalnej godności osoby, ale zostaje podporządkowane woli silniejszego. W ten sposób demokracja, sprzeniewierzając się własnym zasadom, przeradza się w istocie w system totalitarny. Państwo nie jest już «wspólnym domem», gdzie wszyscy mogą żyć zgodnie z podstawowymi zasadami równości, ale przekształca się w państwo tyrańskie, uzurpujące sobie prawo do dysponowania życiem słabszych i bezbronnych, dzieci jeszcze nie narodzonych, w imię pożytku społecznego, który w rzeczywistości oznacza jedynie interes jakiejś grupy” (Jan Paweł II, *Evangelium vitae*, nr 20).

Należy zatem z mocą podkreślić, że ochrona prawa do życia każdego człowieka od poczęcia do naturalnej śmierci nie ma charakteru ideologicznego ani religijnego. Nie jest też efektem kompromisu politycznego. Jest wyrazem świadomości, że życie ludzkie jest dobrem najbardziej podstawowym i od jego ochrony uzależnione są możliwości życia i rozwoju każdego człowieka. Potwierdzają to zapisy art. 38 i 48 Konstytucji RP, wprost nakładające na państwo obowiązek podejmowania działań w celu ochrony życia. Dlatego rację ma św. Jan Paweł II, gdy mówi, że „naród, który zabija swoje dzieci, jest narodem bez przyszłości” (Jan Paweł II, Przemówienie w Kaliszu 4 czerwca 1997 r.).

Bezpośrednie przerwanie ciąży

Zespół Ekspertów KEP ds. Bioetycznych wielokrotnie wypowiadał się w kwestii niegodziwości praktyki zabójstw nienarodzonych dzieci i ich legalizowania w prawie państwowym (ostatnie: 3 września 2024) oraz wykorzystywania tzw. przesłanki zdrowia psychicznego jako kwalifikacji do aborcji (4 września 2023). Jednoznaczne nauczanie Magisterium Kościoła nie pozostawia w kwestii aborcji miejsca na wątpliwości: „mocą władzy, którą Chrystus udzielił Piotrowi i jego Następcom, w komunii z Biskupami – którzy wielokrotnie potępiли przerywanie ciąży, zaś w ramach wspomnianej wcześniej konsultacji wyrazili jednomyślnie – choć byli rozproszeni po świecie – aprobatę dla tej doktryny – oświadczam, że bezpośrednie przerwanie ciąży, to znaczy zamierzone jako cel czy jako środek, jest zawsze poważnym nieładem moralnym, gdyż jest dobrowolnym zabójstwem niewinnej istoty ludzkiej. Doktryna ta, oparta na prawie naturalnym i na słowie Bożym spisanim, jest przekazana przez Tradycję Kościoła i nauczana przez Magisterium zwyczajne i powszechne. Żadna okoliczność, żaden cel, żadne prawo na świecie nigdy nie będą mogły uczynić godziwym aktu, który sam w sobie jest niegodziwy, ponieważ sprzeciwia się Prawu Bożemu, zapisanemu w sercu każdego człowieka, poznawalnemu przez sam rozum i głoszonemu przez Kościół” (Jan Paweł II, *Evangelium vitae*, nr 62).

Ponieważ zaś każde działanie bezpośrednio powodujące śmierć nienarodzonego dziecka jest czynem w najwyższym stopniu niegodziwym, dlatego *Kodeks prawa kanonicznego* stanowi, że osoby

dokonujące aborcji i pomagające w jej przeprowadzeniu są obciążone karą ekskomuniki (dotyczy to wyłącznie osób, które są członkami Kościoła katolickiego, ponieważ nie można wyłączyć ze wspólnoty kogoś, kto do niej nie należy, a także są świadome sankcji kanonicznej).

† Józef Wróbel SCJ
w imieniu Zespołu Ekspertów KEP ds. Bioetycznych

Warszawa, 29 kwietnia 2025 r.

5.

SŁOWO DELEGATA KEP DS. POWOŁAŃ
PRZED 62. ŚWIATOWYM DNIEM MODLITW O POWOŁANIA

KAŻDE POWOŁANIE W KOŚCIELE JEST ZNAKIEM NADZIEI

Orędzie na 62. Światowy Dzień Modlitw o Powołania, który rozpocznie się w najbliższą niedzielę, 11 maja br., Ojciec Święty Franciszek podpisał już w trakcie swojej choroby, w Poliklinice Gemelli. Prawie w całości jest ono refleksją nad nadzieją w kontekście powołań. Doskonale to rozumiemy, bo każde nowe powołanie jest dla Kościoła znakiem nadziei. Brak powołań budzi w Kościele niepokój o przyszłość i rodzi pytania, jak dalej będzie wyglądać posługa głoszenia słowa Bożego i uświęcania ludzi, skoro dotkliwie odczuwamy malejącą liczbę kapłanów i osób konsekrowanych. Nadzieja jednak zawieść nie może, dlatego zamiast wciąż skupiać się na obrazie pustoszejących seminariów i nowicjatów, mamy żyć pewnością wiary, że Bóg nie przestaje powoływać ludzi do zadań, które wynikają z Jego zbawczej misji. Jednak prawdziwa nadzieja mobilizuje nas do współpracy z obietnicami Boga, w tym również z obietnicą „posłania robotników na żniwo Pańskie”. „Z tego powodu – jak podkreślił w orędziu papież Franciszek – dorośli członkowie Kościoła, a zwłaszcza pasterze, jesteśmy przynaglani do przyjęcia, rozeznania i towarzyszenia drodze powołaniowej nowych pokoleń. [...] A młodzi są wezwani do bycia protagonistami, a jeszcze

lepiej współprotagonistami wraz z Duchem Świętym, który wzbudza w nich pragnienie uczynienia z życia daru miłości”.

W Dziejach Apostolskich słyszymy często to współbrzmienie działania Ducha Świętego i ludzi. „Duch Święty i my” – mówią apostołowie, przypominając nam również, że nasza nadzieja na powołania pochodzi od samego Ducha Świętego, a jednocześnie wymaga zaangażowania naszego „my”, czyli nas wszystkich jako członków Kościoła i całej wspólnoty kościelnej. Ufając Duchowi Świętemu w Jego nieustanne i obfite budzenie powołań, chcemy stworzyć dla powołań odpowiednie środowisko rozwoju.

Zapraszam więc wszystkich wiernych, parafie i wspólnoty do intensywnej i systematycznej modlitwy o powołania do kapłaństwa, życia konsekrowanego i misyjnego. W tej intencji trwajmy na modlitwie przed Najświętszym Sakramentem, prośmy o to podczas każdej Mszy św. i wzywajmy wstawiennictwa Maryi, Matki Kapłanów, odmawiając różaniec i nabożeństwa majowe w intencji powołań.

Obok modlitwy podejmijmy z młodymi szczerą i serdeczną rozmowę o powołaniach, ukazując im również piękno i ważność powołań do kapłaństwa i życia konsekrowanego. Uczynimy to zarówno w rodzinnych rozmowach, a także na spotkaniach formacyjnych w parafiach, we wspólnotach młodzieżowych i podczas religii w szkole.

Niech w naszych kościołach lokalnych nie zabraknie również wspólnych inicjatyw powołaniowych, podczas których będziemy słuchać świadectw osób powołanych i dzielić się doświadczeniami spotkania z ludźmi, którzy, realizując swoje powołanie, przybliżyli nas do Jezusa. Z tych inicjatyw niech zrodzą się trwałe przestrzenie pomocy młodym w odkrywaniu ich powołań, ośrodki duszpasterstwa powołań w każdej diecezji, grupy modlitwy o powołania, zespoły podejmujące różne formy duszpasterstwa powołań w parafiach oraz mądre i ciekawe pomysły medialne ukazujące prawdziwe i głębokie oblicze kapłaństwa i życia konsekrowanego w mediach.

Światowy Dzień Modlitw o Powołania chcemy w Polsce przedłużyć na cały tydzień, począwszy od Niedzieli Dobrego Pasterza. Na ten czas Krajowe Centrum Powołań przygotowało materiały formacyjne pod tytułem *Nadaj imię twojej nadziei*. W materiałach tych można znaleźć gotowe konspekty katechez, homilii, nabożeństw, spotkań z młodymi

oraz świadectwa samych powołanych. Materiały te trafiły już do większości diecezji w Polsce w formie papierowej. Można je również pobrać drogą elektroniczną ze strony: powolani.pl

Składam serdeczne podziękowania wszystkim modlącym się o powołania i zaangażowanym w duszpasterstwo powołań w Kościele w Polsce. Powołania w Kościele są szczególnym znakiem nadziei, pomóżmy więc młodemu nadać właściwe imię ich nadziei.

† Andrzej Przybylski

Delegat Konferencji Episkopatu Polski ds. Powołań

Częstochowa, 7 maja 2025 r.

6.

STANOWISKO RADY KEP DS. MIGRANTÓW I UCHODźCÓW

Kościół od wieków niesie przesłanie Ewangelii, której istotą jest miłość Boga do każdego człowieka oraz nienaruszalna godność osoby ludzkiej. W tym duchu wspiera budowanie wspólnoty opartej na solidarności i szacunku. Spotkanie z uchodźcą czy migrantem, podobnie jak z każdym w potrzebie, jest spotkaniem z Chrystusem – głodnym, spragnionym, obcym, chorym i uwięzionym (por. Mt 25,35-36; Homilia papieża Franciszka, 15 lutego 2019 r.). Papież Franciszek nauczał, że migranci są „znakiem naszych czasów” i należy ich „przyjąć, chronić, promować i integrować” (*Fratelli tutti*, 129).

Mądre tworzenie wspólnego domu z uchodźcami i migrantami jest ważnym społecznie zagadnieniem, które z pewnością będzie jednym z kluczowych wyzwań najbliższych dekad. Nie może więc dziwić, że kwestia ta jest poruszana podczas kampanii wyborczej. Rada KEP ds. Migrantów i Uchodźców stanowczo apeluje do wszystkich stron politycznej sceny, aby nie budowano swojego poparcia na kwestii imigrantów.

Dlatego apelujemy o powrót do języka szacunku, prawdy i troski o dobro wspólne – języka, który buduje, a nie dzieli. Niech to będzie

język wolny od demagogii i manipulacji. Język szacunku to również przekaz prawdy o wkładzie w gospodarkę, a także nasze życie społeczne i religijne legalnie przebywających w Polsce obywateli innych państw. Zwracamy się z prośbą do katolickich mediów, środowisk parafialnych i wszystkich nauczających w imieniu Kościoła, aby w duchu odpowiedzialności stawali się promotorami kultury słowa w podejmowaniu tematu migrantów i uchodźców. Promowanie antymigracyjnych narracji jest nie do pogodzenia z tożsamością katolickich mediów.

Sposób, w jaki traktujemy przebywających w Polsce uchodźców i migrantów, jest testem autentyczności naszej chrześcijańskiej postawy. W znajdujących schronienie w naszym kraju uchodźcach z Ukrainy i innych krajów odkrywamy ewangeliczną figurę pobitego i znękanego człowieka, wobec którego mamy obowiązek stać się miłosiernymi Samarytanami. Apelujemy o wzmacnianie wrażliwości serc na ich problemy oraz odrzucanie populistycznych prób antagonizowania Polaków i Ukraińców.

Nie zapominamy także o wyzwaniach związanych z sytuacją na granicy polsko-białoruskiej. Kościół w pełni uznaje prawo państwa do ochrony własnych granic. Państwo ma obowiązek troski o bezpieczeństwo swoich obywateli i porządek publiczny, co jest legitymizowaną formą działania na rzecz dobra wspólnego. Jednocześnie jednak suwerenna władza nie może być pojmowana w oderwaniu od odpowiedzialności za osoby znajdujące się pod jurysdykcją tego państwa, w tym także migrantów i uchodźców przebywających w jego granicach, szczególnie potrzebujących wsparcia. Pomoc ludziom w skrajnej sytuacji egzystencjalnej nigdy nie powinna być stygmatyzowana ani kryminalizowana.

Budowanie relacji z cudzoziemcami musi się opierać o wysiłek integracji. To ona pozwala wszystkim na korzystanie z dobrodziejstw międzykulturowego spotkania. Warunkiem wstępnym integracji jest rzetelna informacja. Każdy ma prawo wiedzieć, przed jakimi wyzwaniami stoimy, na czym ma polegać odpowiedzialność państwa, samorządów, organizacji pozarządowych i każdego obywatela. Brak uczciwości w komunikacji tego zjawiska wywołuje postawy populistyczne, pełne napięć i agresji.

Integracja ma zawsze charakter dwustronny, a punktem wyjścia jest kreowanie ku niej należytych warunków. W tym zakresie popieramy

wszelkie działania, które mają na celu wzmocnienie tych procesów i minimalizowanie ryzyka wykluczenia społecznego. Temu służą działania od dawna Centra Integracji Cudzoziemców. Tego rodzaju instytucje są niezwykle potrzebne. Dzięki nim możliwe jest przeciwdziałanie marginalizacji czy gettoizacji przybyszów, pojawianiu się ofiar handlu ludźmi i wyzysku pracowników obcokrajowców. Niepokojące są próby blokowania działalności tych tworzonych od 2017 r. instytucji, mimo ich istotnej roli w nauce języka, poznawaniu prawa i kultury, zdobywaniu pracy oraz budowaniu relacji społecznych. Obawy dotyczące ich działalności opierają się na dezinformacji i lęku, a nie na rzeczywistym zagrożeniu. Misją centrów integracji jest wspieranie procesów umożliwiających migrantom wejście w struktury społeczne i kulturowe kraju przyjmującego. Mają organizować kursy języka polskiego, przygotowywać do rynku pracy, oferować edukację prawną i kulturową, która jest fundamentem pokojowego współistnienia.

Dziękując za pontyfikat papieża Franciszka, nieustrudzonego obrońcy uchodźców i migrantów, chcemy realizować pozostawiony nam przez Niego testament, zawarty w ostatnim jego Orędziu z 20 kwietnia 2025 r.: „Ileż pogardy okazuje się niekiedy najsłabszym, zepchniętym na margines, migrantom! W tym dniu, chciałbym, abyśmy powrócili do żywienia nadziei i do zaufania innym, nawet tym, którzy nie są nam bliscy lub którzy pochodzą z odległych krajów, z obyczajami, stylami życia, ideami, zwyczajami różnymi od tych najbardziej nam znanych, ponieważ wszyscy jesteśmy dziećmi Bożymi!”. W tym duchu odbieramy pierwsze słowa nowo wybranego papieża Leona XIV: „Chcemy być Kościołem synodalnym, Kościołem, który idzie i zawsze szuka pokoju, zawsze szuka miłosierdzia, zawsze szuka bliskości zwłaszcza z tymi, którzy cierpią”.

W Roku Jubileuszowym wzywamy wszystkich ludzi dobrej woli do odważnego opowiedzenia się po stronie Ewangelii. Chrześcijańska postawa wyraża się nie w deklaracjach, lecz w konkretnym działaniu niosącym dobro, nadzieję i miłość – także wobec migrantów.

† Krzysztof Zadarko
Przewodniczący Rady KEP ds. Migrantów i Uchodźców

Warszawa, 8 maja 2025 r.

7.

LIST PREZYDIUM KEP
W SPRAWIE NOWEGO PRZEDMIOTU:
EDUKACJA ZDROWOTNA

Drodzy Siostry i Bracia!

Dzieci potrzebują miłości rodziców, ich troski i ochrony przed różnego rodzaju zagrożeniami. Od 1 września 2025 r., w miejsce likwidowanego wychowania do życia w rodzinie, zostanie wprowadzony do szkół nowy przedmiot: edukacja zdrowotna. Rodzice będą mogli decydować, czy ich dziecko ma w tych zajęciach uczestniczyć, czy nie.

Prowadzona przez niektóre media propaganda podkreśla, że w edukacji zdrowotnej chodzi o zdrowie uczniów, a tymczasem w istotnej swej części przedmiot ten zawiera treści dotyczące tzw. zdrowia seksualnego, których celem jest całkowita zmiana w postrzeganiu rodziny i miłości.

Tematyka seksualności w ramach edukacji zdrowotnej jest oderwana od kontekstu małżeństwa i rodziny. Małżeństwo jest tu tematem prawie nieobecnym, zaś rodzina – rozumiana jako ojciec, matka i dzieci – jest całkowicie zmarginalizowana. Natomiast tam, gdzie jest o niej mowa, przedstawiana jest w negatywnym kontekście, zaś macierzyństwo ukazane jest jako źródło zagrożeń. Takie ujęcie ludzkiej seksualności zagraża prawidłowemu rozwojowi osobowemu dziecka i stawia pod znakiem zapytania przyszłość demograficzną naszego kraju. Według założeń nowego przedmiotu uczniowie mają być od najmłodszych lat poddawani erotyzacji. Aktywność seksualna została oderwana od małżeństwa i przedstawia się ją jako wyzwolenie z wszelkich barier, w tym granic wiekowych i odpowiedzialności za jej skutki. Za jedyny warunek podjęcia współżycia uznane zostało kryterium świadomej zgody.

Edukacja zdrowotna wprowadza do szkoły genderową koncepcję płci. Nie wspiera młodych ludzi w zaakceptowaniu swojej płci biologicznej. Przeciwnie, zachęca dzieci i młodzież do odrzucenia swej kobiecości lub męskości. Otwiera w ten sposób drogę do tego, aby dziewczęta identyfikowały się jako chłopcy, a chłopcy identyfikowali się jako dziewczęta. Do tego typu identyfikacji skłania obecne w podstawie

programowej pojęcie „tożsamość płciowa” oraz „kwestie prawne i społeczne grup osób LGBTQ+”. Ostatecznie taka droga może prowadzić do podjęcia operacji „zmiany płci”, czyli nieodwracalnego okaleczenia ciała młodych ludzi i wielkiej tragedii dla nich samych i ich rodzin.

Wizja seksualności i płci obecna w edukacji zdrowotnej jest niezgodna z polskim systemem prawnym. Konstytucja wyraźnie podkreśla, że małżeństwo, rodzina, macierzyństwo i ojcostwo pozostają pod ochroną państwa. Ponadto w prawie oświatowym widnieje wiele zapisów zobowiązujących instytucje państwowe do działań prorodzinnych. Polskie prawo jednoznacznie przyjmuje istnienie dwóch płci: męskiej i żeńskiej. Wprowadzana do szkół tzw. edukacja zdrowotna łamie wszystkie tego typu przepisy prawne, a w dłuższej perspektywie zmierza do zmiany polskiego prawa – na prawo antyrodzinne i destabilizujące płć. Ta wizja w sposób oczywisty niszczy fundamenty wychowania. Temu celowi ma służyć także bezprawne ograniczanie lekcji religii w szkole. Kościół naucza, że seksualność ma służyć miłości małżeńskiej i rodzicielstwu, że małżeństwo i rodzina dopełniają się w pełnej miłości woli Boga, że męskość i kobiecość zawarte są w stwórczym dziele Boga.

Drodzy Rodzice! Przyszłość dzieci jest w Waszych rękach. Pamiętajcie, że jesteście w sumieniu przed Bogiem odpowiedzialni za ich prawidłowe wychowanie. Nie wolno Wam zgodzić się na systemową deprawację Waszych dzieci, która ma być prowadzona pod pretekstem tzw. edukacji zdrowotnej. W trosce o wychowanie i zbawienie, apelujemy, abyście nie wyrażali zgody na udział Waszych dzieci w tych demoralizujących zajęciach.

Na trud realizacji rodzicielskiego obowiązku wychowania z serca błogosławimy

† Tadeusz Wojda SAC

Arcybiskup Metropolita Gdański

Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski

† Józef Kupny

Arcybiskup Metropolita Wrocławski

Zastępca Przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski

† Marek Marczak

Sekretarz Generalny Konferencji Episkopatu Polski

8.

KOMUNIKAT Z 401. ZEBRANIA PLENARNEGO
KONFERENCJI EPISKOPATU POLSKI

W dniach od 10 do 12 czerwca 2025 r., pod przewodnictwem abp. Tadeusza Wojdy SAC, odbyło się w Katowicach 401. Zebranie Plenarne Konferencji Episkopatu Polski.

1. Biskupi spotkali się w stolicy Górnego Śląska w związku z 100-leciem powstania diecezji katowickiej, którą ustanowił w 1925 r. papież Pius XI bullą *Vixdum Poloniae unitas*. W 1992 r., decyzją św. Jana Pawła II, została ona podniesiona do rangi archidiecezji. Główne uroczystości jubileuszowe odbyły się w katowickiej katedrze Chrystusa Króla, gdzie Mszy św. przewodniczył legat papieski kard. Kazimierz Nycz.

2. Konferencja Episkopatu Polski wyraża radość z wyboru papieża Leona XIV. Zapewnia o modlitewnym towarzyszeniu i wsparciu w jego pasterskiej misji dla Kościoła powszechnego. Wyraża wielkie pragnienie, by Ojciec Święty, idąc śladami swoich poprzedników, odwiedził nasz kraj, aby wiara Polaków została wzmocniona.

3. Jednym z głównych tematów spotkania była kwestia zmian w nauczaniu religii w szkołach. Biskupi raz jeszcze potwierdzili, że sprzeciwiają się działaniom podejmowanym przez Ministerstwo Edukacji Narodowej, ograniczającym i utrudniającym nauczanie religii w szkołach. Oczekują na rozpatrzenie przez Trybunał Konstytucyjny wniosku zaskarżającego zmiany wprowadzające redukcję wymiaru godzin lekcji religii oraz ich umieszczanie w planie bezpośrednio przed lub po zajęciach obowiązkowych. Równocześnie, mając na uwadze wprowadzone przez Ministerstwo zmiany, biskupi podjęli dyskusję nad nowym programem nauczania religii dostosowanym do zaistniałej sytuacji. Ze względu na dynamiczne zmiany społeczne, powinien on mieć szerszy wymiar kulturowy, wychowawczy, społeczny i historyczny. Biskupi apelują do rodziców i uczniów o obronę lekcji religii w szkole. Popierają inicjatywę społeczną zbierania podpisów pod obywatelskim projektem ustawy dotyczącej obowiązkowego wyboru przez uczniów lekcji religii lub etyki.

4. Odnośnie do wprowadzonych przez Ministerstwo zajęć z edukacji zdrowotnej, biskupi wzywają rodziców, aby głęboko rozważyli

decyzję o udziale ich dzieci w tych zajęciach, gdyż proponowane w nim treści nie zawsze są zgodne z zasadami etyki katolickiej, a także ingerują w prawo rodziców do wychowania dzieci zgodnie z ich światopoglądem.

5. Biskupi podjęli refleksję nad opracowaniem ogólnych wskazań dla katechezy parafialnej, które obejmowałyby jej specyfikę jako procesu długofalowego, zintegrowanego i towarzyszącego wiernym na różnych etapach życia. W centrum diskutowanych propozycji znajduje się katecheza inicjacyjna, ukierunkowana na pełne wtajemniczenie chrześcijańskie i prowadząca do dojrzałego życia w wierze. Zwrócono również uwagę na znaczenie katechezy mistagogicznej, pogłębiającej przeżywanie sakramentów, oraz katechezy permanentnej, wspierającej nieustanny rozwój duchowy i odpowiadającej na egzystencjalne pytania współczesnego człowieka. Podkreślono, że wszystkie te formy powinny być obecne w duszpasterstwie parafialnym w sposób spójny, dostosowany do sytuacji wiernych i zakorzeniony w życiu wspólnoty. Należy pamiętać, że podmiotem katechizacji jest cały Kościół, a parafia jest jej uprzywilejowanym miejscem. Natomiast w zakresie wychowania i komunikacji wiary konieczna jest współodpowiedzialność wszystkich środowisk: rodziny, szkoły i parafii. Troska o katechezę parafialną nie oznacza w żaden sposób rezygnacji z lekcji religii w szkole. Katecheza parafialna i lekcje religii w szkole wzajemnie siebie potrzebują i uzupełniają.

6. Biskupi zapoznali się z aktualnym stanem prac nad powołaniem Komisji niezależnych ekspertów do zbadania zjawiska wykorzystania seksualnego osób małoletnich. Przedstawione zostały kolejne uwagi dotyczące dalszego procedowania nad jej statutem i zasadami funkcjonowania. Biskupi wyrażają wdzięczność Księdzu Prymasowi abp. Wojciechowi Polakowi i kierowanemu przez niego Zespołowi, który zakończył swoją działalność, za przygotowanie konkretnych fundamentów do kolejnego etapu prac. Zebranie Plenarne zdecydowało o powołaniu Zespołu ds. opracowania dokumentów dotyczących funkcjonowania Komisji niezależnych ekspertów do zbadania zjawiska wykorzystania seksualnego osób małoletnich przez niektórych duchownych. Jego przewodniczącym został wybrany bp Sławomir Oder.

Modląc się w przed obliczem Matki Bożej Sprawiedliwości i Miłości Społecznej w Piekarach Śląskich, biskupi za Jej wstawiennictwem proszą o pojednanie i zgodę w naszej Ojczyźnie. W kończącym się roku szkolnym dziękują nauczycielom oraz katechetom za ich trudną i odpowiedzialną pracę. Wspierają także wszystkich nauczycieli religii, którzy w aktualnej sytuacji zostali zmuszeni do dokonania bardzo poważnych zmian w swoim życiu. Biskupi zawierzają również Panu Bogu wszystkie sprawy Kościoła w Polsce i udzielają Rodakom w kraju i za granicą pasterskiego błogosławieństwa.

*Podpisali pasterze Kościoła katolickiego w Polsce
obecni na 401. Zebraniu Plenarnym
Konferencji Episkopatu Polski.*

Katowice, 12 czerwca 2025 r.

III. AKTA BISKUPA LEGNICKIEGO

9.

KOMUNIKAT BISKUPA LEGNICKIEGO PRZED ŚWIĘCENIAMI PREZBITERATU

Drodzy Diecezjanie! Siostry i Bracia!

W sobotę, 17 maja, rozpoczynają się rekolekcje dla diakonów przygotowujących się do przyjęcia sakramentu święceń w stopniu prezbiteratu. Prowadzącego rekolekcje ojca duchownego oraz dwóch diakonów, pochodzących z parafii pw. św. Józefa Opiekuna Zbawiciela w Legnicy oraz z parafii pw. św. Marii Magdaleny w Radzimowie polecam modlitwie wszystkich diecezjan. Święcenia kapłańskie odbędą się w katedrze legnickiej w sobotę, 24 maja, o godz. 10.00.

Święcenia kapłańskie to bardzo ważne wydarzenie w życiu kościoła diecezjalnego, dlatego bardzo serdecznie zapraszam do licznego udziału w tej uroczystości. Zaproszenie kieruję do członków rodzin diakonów, ich przyjaciół i znajomych, do wspólnot parafialnych, z których pochodzą, i tych, w których odbywali praktyki duszpasterskie, a także do wspierających ich wspólnot modlitewnych, w sposób szczególny do Towarzystwa Przyjaciół Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Legnickiej. Gorąco zapraszam również członków służby liturgicznej. Ruchu Światło-Życie, KSM-u oraz młodzież zaangażowaną w różnych ruchach i stowarzyszeniach.

Najserdeczniej zapraszam wszystkich księży, ponieważ święcenia kapłańskie to święto całego diecezjalnego duchowieństwa. To moment, w którym możemy duchowo wracać do kluczowych chwil naszej powołaniowej drogi. Bardzo zależy mi na Waszej obecności, ponieważ wtedy chciałbym podzielić się z Wami wiadomościami dotyczącymi również spraw seminaryjnych.

Wszystkich proszę o modlitwę w intencji tych, którzy zastanawiają się nad wstąpieniem do seminarium duchownego. Polecamy Panu Bogu zwłaszcza maturzystów, prosząc o światło Ducha Świętego dla nich na czas zdawania egzaminów i podejmowania decyzji o wyborze życiowej drogi. Módlmy się o nowe powołania do służby Bożej, a także o wytrwanie w powołaniu dla tych, którzy pozytywnie odpowiedzieli na Boże wezwanie.

Wszystkim zgromadzonym na niedzielnej Eucharystii udzielam pasterskiego błogosławieństwa: W Imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

† Andrzej Siemieniowski
Biskup Legnicki

Legnica, 6 maja 2025 r.

10.

ZAPROSZENIE DO UDZIAŁU W JUBILEUSZU RODZIN: DZIECI, RODZICÓW I DZIADKÓW

Drodzy Diecezjanie!

Cały ten rok przeżywamy jako Święty Rok Jubileuszu. Zgodnie z wolą Ojca Świętego Franciszka prowadzi nas wezwanie, byśmy stawali się *pielgrzymami nadziei*. Te słowa inspirują nas do licznego i aktywnego udziału w diecezjalnych obchodach tego szczególnego czasu łaski. Zgodnie z wcześniejszymi zapowiedziami, obchody Roku Świętego w wymiarze diecezjalnym skoncentrują się podczas uroczystości jubileuszowych w siedmiu wyznaczonych kościołach naszej diecezji.

Ojciec Święty Franciszek, podobnie jak jego poprzednicy, wielokrotnie podkreślał znaczenie rodziny w życiu Kościoła i społeczeństwa, dlatego pierwszym z zaplanowanych wydarzeń będzie Jubileusz Rodzin: Dziadków, Rodziców i Dzieci, który będziemy świętować w Lubinie, 31 maja 2025 r. Przez wspólne pielgrzymowanie i udział w tym wydarzeniu chcemy dać świadectwo naszej wiary, umocnić więzi rodzinne i stać się znakiem nadziei dla siebie nawzajem i wszystkich, którzy nadziei potrzebują.

Świętowanie Jubileuszu rozpoczniemy o godz. 9.00 w kościołach stacyjnych zgodnie z planem zamieszczonym na stronie naszej diecezji. Centralnym momentem dnia będzie przejście drogą jubileuszową z kościoła św. Jana Sarkandra do sanktuarium św. Maksymiliana Marii Kolbego w Lubinie, gdzie uczestniczyć będziemy w Eucharystii pod przewodnictwem biskupa legnickiego, z oprawą muzyczną chóru dzieci i młodzieży. Podczas Eucharystii odbędzie się odnowienie przyrzeczeń małżeńskich, a sama Msza św. będzie sprawowana w intencji dziękczynnej za dar rodziny oraz o świętość życia rodzinnego.

Po Mszy św. zaplanowany jest festyn rodzinny z dobrą muzyką i poczęstunkiem. Dzień zakończy oratorium o św. Maksymilianie *pt. Szkarłat i Biel* w wykonaniu chóru Madrygał, Legnickiego Centrum Kultury im. H. Karlińskiego, chóru Państwowej Szkoły Muzycznej II stopnia im. Ryszarda Bukowskiego we Wrocławiu oraz orkiestry symfonicznej, przygotowane specjalnie na tę uroczystość.

Udział w tym wydarzeniu to kolejna ważna okazja do uzyskania odpustu zupełnego związanego z Rokiem Jubileuszowym. Niech to wspólne świętowanie Jubileuszu Rodzin: Dzieci, Rodziców i Dziadków, stanie się dla wszystkich umocnieniem w wierze, odnowieniem nadziei oraz radosnym przeżyciem jedności i wspólnoty.

† Andrzej Siemieniewski
Biskup Legnicki

Legnica, 15 maja 2025 r.

11.

LIST BISKUPA LEGNICKIEGO O SEMINARIUM DUCHOWNYM

Drodzy Diecezjanie! Siostry i Bracia!

Tydzień temu, w sobotę, 24 maja, przeżywaliśmy święcenia prezbiteratu w katedrze legnickiej. To ważny dzień, w którym pochylamy się nad tajemnicą powołania kapłańskiego oraz rolą księdza we współczesnym świecie. Moment święceń to zwieńczenie długiego procesu,

który obejmuje formację w seminarium duchownym i na studiach teologicznych.

Pragnę wykorzystać tę okazję, aby podzielić się z Wami przemyśleniami na temat seminarium duchownego, jego celów oraz sposobów ich realizacji, a także przedstawić to, co nas czeka w najbliższym czasie.

W świetle Ewangelii „seminarium, zgodnie ze swą najgłębszą tożsamością, jest w Kościele swoistą kontynuacją wspólnoty apostołów zgromadzonych wokół Jezusa, słuchających Jego słów, przygotowujących się do przeżycia Paschy, oczekujących na dar Ducha, by podjąć powierzona sobie misję” (RFIS 163). Jest to zatem ogromne przedsięwzięcie dające możliwość, by młody mężczyzna odpowiedział na Boże wezwanie i ukształtował w sobie najpierw postawę ucznia, a później nauczyciela, przewodnika i duchowego ojca. W pamięci wielu osób, duchownych i świeckich, może pozostawać obraz seminarium, w którym dziesiątki czy setki kleryków przygotowywało się do posługi kapłańskiej. Jednak obecne czasy ukazują nam, że nie tylko w naszych kościołach, ale także w seminarium mamy mniej osób, które jednak stanowią ogromny potencjał dla rozwoju wspólnoty wierzących. W tym duchu widzę potrzebę, aby formacja seminaryjna przygotowywała do nowych czasów i pozwalała na taki rozwój, który pozwoli na osiągnięcie dojrzałości w przestrzeni ludzkiej, duchowej oraz intelektualnej.

W tym miejscu podkreślam, że nasze legnickie seminarium nigdy nie zostało zamknięte, a jedynie zmieniło swój sposób funkcjonowania. Wyrażam wdzięczność księdzu arcybiskupowi Józefowi Kupnemu, metropolicie wrocławskiemu, za wyrażoną przed trzema laty zgodę, aby nasi klerycy dołączyli wtedy do formacji w Metropolitalnym Wyższym Seminarium Duchownym we Wrocławiu i tam przygotowywali się do posługi kapłańskiej w naszej diecezji. Wtedy było to potrzebne przede wszystkim ze względu na organizację studiów teologicznych, które zgodnie z obecnymi wytycznymi Stolicy Apostolskiej powinny obejmować grupę przynajmniej 30 studentów. Dziękuję wszystkim formatorom Metropolitalnego Wyższego Seminarium Duchownego we Wrocławiu za oddaną posługę i prowadzenie formacji powierzonych im alumnów. Dziękuję również Papieskiemu Wydziałowi

Teologicznemu we Wrocławiu za wysoki poziom kształcenia naszych kleryków oraz możliwość naukowego rozwoju.

Te trzy lata we Wrocławiu pozwoliły nam, jako wspólnocie diecezjalnej, przemyśleć nasze potrzeby, określić cele, do których powinna zmierzać formacja seminaryjna, a także zdefiniować kierunek nabierania tożsamości diecezjalnej przez kleryków legnickich. Będą oni bowiem posługiwali w zmieniającej się rzeczywistości, w której zmniejszająca się liczba duchowieństwa będzie wymagała nowego podejścia w kapłańskiej posłudze oraz w funkcjonowaniu samych parafii.

Dlatego w jedności z biskupem świdnickim Markiem Mendiakiem zdecydowaliśmy, że od 1 lipca br. Wyższe Seminarium Duchowne Diecezji Legnickiej oraz Wyższe Seminarium Duchowne Diecezji Świdnickiej będą tworzyły własny ośrodek formacyjny, wynajmując część domu Ojców Franciszkanów na Karłowicach we Wrocławiu, skąd studenci będą dojeżdżać na studia teologiczne. Rektorem obu seminariów zostanie legnicki kapłan ks. dr Tomasz Metelica, wspierany przez dwóch kapłanów świdnickich: ks. Piotra Gołucha oraz ks. Krzysztofa Mielnika. Ośrodek Propedeutyczny Seminarium pozostaje jak dotychczas w Świdnicy. Do pracy formacyjnej zostanie też skierowany ks. Mateusz Rycek, dotychczasowy dyrektor Domów Diecezjalnych w Legnicy.

Pragnę, aby seminarium duchowne było domem dla kleryków, za który będą odpowiedzialni, w którym będą mogli uczyć się współpracy oraz, pod okiem przełożonych, kształtować postawę służby na wzór Chrystusa, Dobrego Pasterza. To istotne sprawy, żyjemy bowiem w czasach rewolucji informacyjnej, w której z jednej strony mamy dostęp do wiedzy i technologii, które bardzo ułatwiają nam życie, ale z drugiej strony sprawiają, że w człowieku, szczególnie młodym, pojawia się coraz więcej lęku, niepewności, a w konsekwencji dochodzi nawet do poczucia braku sensu życia. Te trudności dotyczą także wierzących, którzy mają prawo szukać w Kościele odpowiedzi na drążące w nich pytania. Jest ogromna potrzeba, aby współczesny ksiądz nie bał się ludzi, był gotowy na nowe wyzwania, miał w sobie gotowość do dialogu, także z tymi, którzy nie podzielają jego wartości, nie tracąc przy tym własnej tożsamości i wartości tego, kim jest.

Czas seminarium to okres oczyszczania motywacji, aby w kapłaństwie nie szukać możliwości „schowania się za ołtarzem” i bycia kimś ważnym, ale znając wartość Bożego wybrania, móc wskazywać Chrystusa jako propozycję nowego życia, która czyni wszystko nowe i pozwala doświadczać prawdziwej miłości. Taki proces najlepiej dokonuje się w mniejszej wspólnotcie, w atmosferze zaufania i bezpieczeństwa, w których można odkrywać swoje słabsze i mocne strony, aby pierwsze przerabiać, a drugie wzmacniać. Dopiero na tak ukształtowanym człowieczeństwie można budować głębokie życie duchowego oraz zdobywać solidne wykształcenie teologiczne.

Liczę na owocną współpracę przełożonych seminarium oraz kleryków z całą wspólnotą diecezjalną, szczególnie z księżmi pracującymi w parafiach, w których rodzą się i dojrzewają powołania, aby wzajemna życzliwość, otwartość oraz możliwości współpracy dawały poczucie realizacji wspólnego dzieła, za które wszyscy jesteśmy odpowiedzialni.

Proszę wszystkich Diecezjan o gorliwą modlitwę za nasze seminarium, za przełożonych i kleryków oraz o nowe powołania do służby Bożej w Kościele legnickim.

† Andrzej Siemieniowski
Biskup Legnicki

Legnica, 24 maja 2025 r.

12.

KOMUNIKAT BISKUPA LEGNICKIEGO DOTYCZĄCY REJONOWYCH OŚRODKÓW KATECHUMENALNYCH DLA DOROSŁYCH KANDYDATÓW DO BIERZMOWANIA

Łaska wiary ogarnia człowieka na różnych etapach życia. Kościół, od początku swego powołania, ma natchnioną przez Ducha Świętego drogę prowadzenia ludzi do dojrzałości w wierze. Od czasów starożytnych nazywamy tę drogę katechumenatem. Polega ona na wprowadzeniu człowieka w doświadczenie spotkania z żyjącym Jezusem we

wspólnocie Kościoła. Formacja katechumenalna nie ogranicza się do przekazywania wiedzy religijnej, ale pozwala przeżyć zdumiewające spotkanie z Bogiem i z Kościołem.

Są dorośli, którzy rozpoczęli drogę wtajemniczenia w chrześcijaństwo we wczesnym dzieciństwie, a dziś pragną pełni życia w Chrystusie, i dlatego proszą o sakrament bierzmowania.

Dla duchowego dobra tych braci i siostr niebawem powstaną w diecezji legnickiej rejonowe ośrodki katechumenalne dla dorosłych kandydatów do bierzmowania.

Zgodnie z moim rozeznaniem i decyzją przygotowanie dorosłych do bierzmowania w ośrodkach, które ustanowię stosownym dekretem, odbywać się będą od jesieni bieżącego roku. Proboszczów, do których zgłoszą się dorośli kandydaci do bierzmowania, proszę o pomoc w dotarciu do wyznaczonych miejsc formacji. Miejsca przygotowania do bierzmowania dorosłych funkcjonować będą w ramach Centrum Katechumenatu Diecezji Legnickiej, które już od lat koordynuje pracę rejonowych ośrodków przygotowujących do chrztu dzieci w wieku szkolnym.

Wszystkich odpowiedzialnych za wtajemniczenie chrześcijańskie powierzam opiece Świętych Apostołów Piotra i Pawła i z serca błogosławię.

† Andrzej Siemieniowski
Biskup Legnicki

Legnica, 29 czerwca 2025 r.
L.dz. 897/2025

IV. AKTA LEGNICKIEJ KURII BISKUPIEJ

13.

WSPOMNIENIE O ZMARŁYCH KSIĘŻACH Z DIECEZJI LEGNICKIEJ

Śp. ks. Józef Frąc (1939-2025)

2 kwietnia 2025 r., w 87. roku życia i 62. roku kapłaństwa, odszedł do Pana ks. prałat Józef Frąc, kapelan Jego Świątobliwości, emerytowany kanonik honorowy Legnickiej Kapituły Katedralnej.

Urodził się 2 stycznia 1939 r. w Radogoszczu koło Tarnowa.

Święcenia prezbiteratu przyjął 28 czerwca 1964 r. we Wrocławiu. Po święceniach kapłańskich posługiwał w parafiach: pw. św. Wojciecha Biskupa i Męczennika w Wałbrzychu, pw. św. Jadwigi w Gryfowie Śląskim, pw. św. Jerzego i pw. Podwyższenia Krzyża Świętego we Wrocławiu-Brochowie, pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Kudowie-Zdroju oraz pw. św. Marcina w Jeleniej Górze-Sobieszowie (1990-2014). W latach 1980-1990 był dziekanem dekanatu Polanica-Zdrój.

Uroczystości pogrzebowe odbyły się 8 kwietnia 2025 r. w kościele pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Jeleniej Górze-Sobieszowie. Mszę św. pogrzebową odprawił biskup legnicki Andrzej Siemieniewski. Po Eucharystii dalsza część ceremonii pogrzebowej odbyła się na cmentarzu parafialnym przy kościele.

Śp. ks. Wilhelm Ogaza (1944-2025)

12 maja 2025 r., w 82. roku życia i 56. roku kapłaństwa, odszedł do Pana ks. Wilhelm Ogaza, emerytowany kanonik honorowy Legnickiej Kapituły Katedralnej.

Urodził się 29 marca 1944 r. w Jaryszowie koło Strzelec Opolskich. Świecenia prezbyteratu przyjął 21 czerwca 1969 r. we Wrocławiu.

Po święceniach kapłańskich posługiwał jako wikariusz w parafiach: pw. św. Jana Apostoła i Ewangelisty w Oleśnicy, pw. św. Jerzego w Wałbrzychu i pw. św. Marcina w Ujeździe Górnym oraz jako proboszcz w parafii pw. św. Mikołaja Biskupa w Pichorowicach (1981-1995) i pw. Świętego Krzyża w Zebrzydowej (1995-2019).

Uroczystości pogrzebowe odbyły się 14 maja 2025 r. w kościele parafialnym pw. Świętego Krzyża w Zebrzydowej, gdzie Mszę św. żałobną odprawił biskup Legnicki Andrzej Siemienieński, oraz 17 maja 2025 r. w kościele parafialnym pw. Wniebowzięcia NMP w Jaryszowie (diecezja opolska), z Mszą św. pogrzebową pod przewodnictwem biskupa świdnickiego seniora Ignacego Deca Po Eucharystii dalsza część ceremonii pogrzebowej odbyła się na cmentarzu parafialnym w Jaryszowie.

14.

ZAPROSZENIE DO UDZIAŁU W MARSZU PAPIESKIM

Z okazji upamiętnienia wyjątkowego wydarzenia, jakim była wizyta Jana Pawła II w Legnicy w 1997 r., z wielką radością zapraszamy na Marsz Papieski, który odbędzie się w poniedziałek, 2 czerwca 2025 r. w Legnicy.

W programie:

- godz. 19.00 – uroczysta Msza św. w sanktuarium św. Jacka,
- godz. 20.00 – przemarsz pod pomnik Jana Pawła II przy legnickiej katedrze,
- godz. 21.00 – koncert sopranistki Magdaleny Buczkowskiej.

Niech będzie to czas wspólnej modlitwy, radości i duchowego umocnienia. Serdecznie zapraszamy całe rodziny, wspólnoty i wszystkich ludzi dobrej woli!

† Piotr Wawrzynek
Biskup pomocniczy diecezji legnickiej

Legnica, 14 maja 2025 r.

15.
ZARZĄDZENIE O PRACY WYDZIAŁÓW
LEGNICKIEJ KURII BISKUPIEJ

Obecny czas jest okresem dynamicznych zmian społecznych związanych z życiem religijnym ochrzczonych i sposobem organizacji katechezy w szkole i parafii. Rodzi to konieczność ściślejszej współpracy między wydziałami Legnickiej Kurii Biskupiej.

Z dniem 1 września 2025 r., na okres jednego roku, wprowadzam następujący system ramowy obejmujący współpracę wydziałów: duszpasterskiego i katechetycznego oraz zakres pracy niektórych osób w Legnickiej Kurii Biskupiej.

W każdy poniedziałek o godz. 9.00 odbywać się będzie, zgodnie z ustaleniami z ks. Jarosławem Kowalczykiem, dyrektorem Wydziału Katechetycznego, wspólne spotkanie robocze w celu uzgodnienia harmonogramu pracy wydziałów i wymiany informacji na nadchodzący tydzień i miesiąc.

Pracownicy wydziałów podejmą swoje zadania w następującym porządku:

- praca ks. Tomasza Pązika, wicedyrektora Wydziału Katechetycznego, a równocześnie wikariusza parafii pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Legnicy, odbywać się będzie w następującym wymiarze: poniedziałek, czwartek i piątek w godz. 9.00-14.00;
- praca ks. Krzysztofa Czerwińskiego, wicedyrektora Wydziału Duszpasterskiego, a równocześnie moderatora „Domu Słowa”, odbywać się będzie w następującym wymiarze: poniedziałek i środa w godz. 9.00-14.00 dyżur w Wydziale Duszpasterskim, praca na rzecz „Domu Słowa” zgodnie z harmonogramem własnym moderatora z uwzględnieniem dnia wolnego;
- praca p. Izabeli Hawryluk odbywać się będzie w następującym zakresie: poniedziałek – praca w archiwum Legnickiej Kurii Biskupiej (po zakończeniu spotkania roboczego), wtorek i środa – praca na rzecz Wydziału Katechetycznego, czwartek i piątek – praca na rzecz Wydziału Duszpasterskiego;
- praca s. Doroty Mielczarek SAS w Wydziale Duszpasterskim odbywać się będzie w następującym zakresie: poniedziałek-środa na rzecz

Wydziału Duszpasterskiego, praca na rzecz „Domu Słowa” odbywa się zgodnie z uzgodnieniem z ekonomem i moderatorem;

- praca p. Jędrzeja Ramsa, w ramach biura medialnego Legnickiej Kurii Biskupiej i współpracy z Wydziałem Duszpasterskim odbywać się będzie w następującym zakresie: poniedziałek i środa praca biurowa, a w pozostałym czasie praca zdalna.

Dobrym zwyczajem pozostaje udział we wspólnej celebracji Eucharystii w kaplicy CDD w poniedziałek o godz. 7.30.

† Piotr Wawrzynek

Moderator Legnickiej Kurii Biskupiej

Legnica, 17 czerwca 2025 r.

L.dz. 858/2025

16.

ZMIANY WŚRÓD DUCHOWIEŃSTWA

Ks. Krzysztof Antosik SDB – odwołany z urzędu proboszcza w parafii pw. Matki Bożej Różańcowej w Trzebnicach (13.06.2025, l.dz. 843/2025).

Ks. Marcin Bogucki – odwołany z funkcji wikariusza w parafii pw. św. Józefa Robotnika w Zgorzelcu i mianowany wikariuszem w parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Legnicy (24.05.2025, l.dz. 661/2025); odwołany z funkcji rejonowego duszpasterza Służby Liturgicznej dla rejonu bolesławiecko-zgorzeleckiego (24.05.2025, l.dz. 674/2025); ustanowiony notariuszem Legnickiej Kurii Biskupiej (24.05.2025, l.dz. 689/2025).

Ks. Stanisław Buchta SDB – skierowany do pracy duszpasterskiej w parafii pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Lubinie (13.06.2025, l.dz. 839/2025).

Ks. Kamil Bulanda – ustanowiony proboszczem w parafii pw. Objawienia Pańskiego w Radostowie Średnim (2.06.2025, l.dz. 753/2025).

- O. Daniel Chrzanowski OFMConv.** – skierowany do pracy duszpasterskiej w parafii pw. Bożego Ciała w Szklarskiej Porębie (12.06.2025, l.dz. 812/2025).
- Ks. Krzysztof Czerwiński** – odwołany z funkcji wikariusza w parafii pw. św. Marcina w Jaworze i mianowany zastępcą dyrektora Wydziału Duszpasterskiego Legnickiej Kurii Biskupiej (24.05.2025, l.dz. 670/2025).
- Ks. Kamil Dąbal** – odwołany z funkcji wikariusza w parafii pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Legnicy i mianowany wikariuszem w parafii pw. Miłosierdzia Bożego w Jaworze (24.05.2025, l.dz. 666/2025).
- Ks. Grzegorz Dłużniak SDB** – skierowany do pracy duszpasterskiej w parafii pw. św. Jana Bosko w Lubinie (13.06.2025, l.dz. 840/2025).
- Ks. Bogusław Drożdż** – mianowany kapelanem myśliwych okręgu legnickiego (16.05.2025, l.dz. 619/2025).
- Ks. Przemysław Durkalec** – odwołany z funkcji wikariusza w parafii pw. Matki Bożej Królowej Polski w Legnicy i ustanowiony administratorem w parafii pw. św. Antoniego w Biedrzychowicach (13.06.2025, l.dz. 832/2025).
- Ks. Piotr Górka** – inkardynowany do diecezji legnickiej (30.06.2025, l.dz. 987/2025).
- O. Szymon Greszta OFMConv.** – skierowany do pracy duszpasterskiej w parafii pw. św. Jana Chrzciciela w Legnicy (12.06.2025, l.dz. 809/2025).
- Ks. Hieronim Hiczekwicz** – odwołany z urzędu proboszcza w parafii pw. Matki Boskiej Różańcowej w Nowym Kościele i przeniesiony na emeryturę z prawem zamieszkania w Domu Księży Emerytów im. św. Jadwigi Śląskiej w Legnicy (2.06.2025, l.dz. 747/2025).
- O. Mateusz Hnat OFMConv.** – skierowany do pracy duszpasterskiej w parafii pw. św. Franciszka z Asyżu w Lwówku Śląskim (12.06.2025, l.dz. 808/2025).
- Ks. Dariusz Iżykowski SDB** – skierowany do pracy duszpasterskiej w parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Lubinie (13.06.2025, l.dz. 841/2025).

- Ks. Kacper Juszcak** – ustanowiony wikariuszem w parafii pw. Świętych Erazma i Pankracego w Jeleniej Górze (24.05.2025, l.dz. 656/2025).
- Ks. Artur Karbowski** – odwołany z funkcji wikariusza w parafii pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Chojnowie i mianowany wikariuszem w parafii pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Legnicy (24.05.2025, l.dz. 659/2025).
- Ks. Dawid Kostecki** – odwołany z funkcji wikariusza w parafii pw. Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa w Bolesławcu i mianowany wikariuszem w parafii pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Chojnowie (24.05.2025, l.dz. 663/2025).
- Ks. Piotr Kruczyk** – ustanowiony wicekanclerzem Legnickiej Kurii Biskupiej (24.05.2025, l.dz. 688/2025).
- Ks. Jerzy Leśniewski CSMA** – odwołany z urzędu proboszcza w parafii pw. Świętych Piotra i Pawła w Sobocie (26.06.2025, l.dz. 907/2025).
- Ks. Przemysław Lipnicki** – odwołany z funkcji wikariusza w parafii pw. św. Józefa Rzemieślnika w Zawidowie i mianowany wikariuszem w parafii pw. św. Józefa Robotnika w Zgorzelcu (24.05.2025, l.dz. 667/2025).
- O. Józef Madura OFMConv.** – skierowany do pracy duszpasterskiej w parafii pw. Najświętszej Maryi Panny w Kowarach (12.06.2025, l.dz. 810/2025).
- Ks. Mateusz Maleńczuk** – odwołany z funkcji wikariusza w parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Legnicy i mianowany wikariuszem w parafii pw. św. Marcina w Jaworze (24.05.2025, l.dz. 669/2025).
- Ks. Jan Marciniak** – odwołany z funkcji rezydenta w Domu Księży Emerytów im. św. Jadwigi Śląskiej w Legnicy i przeniesiony w stan spoczynku z tytułem emeryta z możliwością zamieszkania w Domu Księży Emerytów im. św. Jadwigi Śląskiej w Legnicy (30.05.2025, l.dz. 735/2025).
- Ks. Mariusz Marciniak CSMA** – ustanowiony proboszczem w parafii pw. Świętych Piotra i Pawła w Sobocie (26.06.2025, l.dz. 964/2025).

- Ks. Dariusz Markowicz** – odwołany z funkcji rezydenta w parafii pw. św. Wojciecha w Jeleniej Górze i mianowany rezydentem w parafii pw. św. Jana Apostoła i Ewangelisty w Jeleniej Górze (24.05.2025, l.dz. 673/2025).
- Ks. Józef Olechowski** – ustanowiony proboszczem w parafii pw. Matki Boskiej Różańcowej w Nowym Kościele (2.06.2025, l.dz. 752/2025).
- Ks. Mateusz Olszewski** – mianowany diecezjalnym duszpasterzem rodzin pieczy zastępczej (30.05.2025, l.dz. 733/2025).
- Ks. Szymon Opała** – odwołany z funkcji wikariusza w parafii pw. św. Jadwigi Śląskiej w Zgorzelcu i mianowany wikariuszem w parafii pw. św. Michała Archanioła w Polkowicach (24.05.2025, l.dz. 665/2025).
- Ks. Tomasz Pązik** – mianowany wikariuszem w parafii pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Legnicy (24.05.2025, l.dz. 671/2025); mianowany zastępcą dyrektora Wydziału Katechetycznego Legnickiej Kurii Biskupiej ds. katechezy parafialnej (24.05.2025, l.dz. 672/2025); mianowany diecezjalnym duszpasterzem młodzieży (24.05.2025, l.dz. 676/2025).
- Ks. Janusz Poksiński** – odwołany z funkcji wikariusza w parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Kamiennej Górze i mianowany wikariuszem w parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Krzeszowie (24.05.2025, l.dz. 660/2025); inkardynowany do diecezji legnickiej (30.06.2025, l.dz. 986/2025).
- Ks. Zbigniew Porębski SDB** – skierowany do pracy duszpasterskiej w parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Chocianowie (13.06.2025, l.dz. 842/2025).
- Ks. Jan Putyra** – odwołany z funkcji rezydenta w parafii pw. Miłosierdzia Bożego w Jaworze i mianowany wikariuszem w parafii pw. św. Jadwigi Śląskiej w Zgorzelcu (24.05.2025, l.dz. 658/2025).
- Ks. Mateusz Rycek** – skierowany do pracy w Ośrodku Propedeutycznym Seminarium w Świdnicy (24.05.2025, l.dz. 680/2025); odwołany z funkcji zastępcy dyrektora ds. administracyjno-gospodarczych Diecezjalnego Biura Gospodarczego w Legnicy (24.05.2025, l.dz. 682/2025); odwołany z funkcji dyrektora w domach diecezjalnych: Centralnym Domu Diecezjalnym przy ul. Jana Pawła II nr 1

w Legnicy, Domu przy ul. Grunwaldzkiej nr 50 w Legnicy, Domu Biskupa Legnickiego przy ul. Jana Pawła II nr 2 w Legnicy (24.05.2025, l.dz. 687/2025).

Ks. Leopold Rzodkiewicz – ustanowiony dyrektorem Akademii Myśli Chrześcijańskiej przy Wyższym Seminarium Duchownym Diecezji Legnickiej w Legnicy (6.06.2025, l.dz. 786/2025).

Ks. Ryszard Swoboda – ustanowiony wikariuszem w parafii pw. św. Marcina w Jaworze (24.05.2025, l.dz. 657/2025).

Ks. Adam Szpotański – mianowany rezydentem w parafii pw. Matki Bożej Królowej Polskie w Legnicy (30.05.2025, l.dz. 736/2025).

Ks. Maciej Szymanowski – odwołany z urzędu proboszcza w parafii pw. św. Antoniego w Biedzychowicach i skierowany na urlop zdrowotny (9.06.2025, l.dz. 790/2025).

Ks. Arkadiusz Śliwiński – odwołany z funkcji wikariusza w parafii pw. św. Józefa Oblubieńca NMP w Olszynie i mianowany wikariuszem w parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Krzeszowie (24.05.2025, l.dz. 668/2025).

Ks. Łuksza Toporek – odwołany z funkcji wikariusza w parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Krzeszowie i mianowany wikariuszem w parafii pw. św. Wojciecha w Jeleniej Górze (24.05.2025, l.dz. 662/2025).

O. Stefan Tuszyński OFMConv. – skierowany do pracy duszpasterkiej w parafii pw. św. Jana Chrzciciela w Legnicy (12.06.2025, l.dz. 811/2025).

Ks. Krzysztof Wiśniewski – odwołany z funkcji ojca duchownego Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Legnickiej (24.05.2025, l.dz. 679/2025); odwołany z funkcji egzorcysty diecezjalnego (24.05.2025, l.dz. 681/2025); odwołany z funkcji dyrektora Akademii Myśli Chrześcijańskiej przy Wyższym Seminarium Duchownym Diecezji Legnickiej w Legnicy (5.06.2025, l.dz. 774/2025).

Ks. Mateusz Wyspiański – odwołany z funkcji diecezjalnego duszpasterza młodzieży (24.05.2025, l.dz. 675/2025).

Ks. Piotr Źemojda – odwołany z funkcji wikariusza w parafii pw. św. Michała Archanioła w Polkowicach i mianowany wikariuszem w parafii pw. św. Józefa Rzemieślnika w Zawidowie (24.05.2025, l.dz. 664/2025).

17.

INNE ZMIANY

Jan Drozdowicz – mianowany diecezjalnym rzeczoznawcą instrumentów organowych (6.06.2025, l.dz. 787/2025).

Bendykt Książdźyna – mianowany diecezjalnym rzeczoznawcą instrumentów organowych (16.05.2025, l.dz. 615/2025).

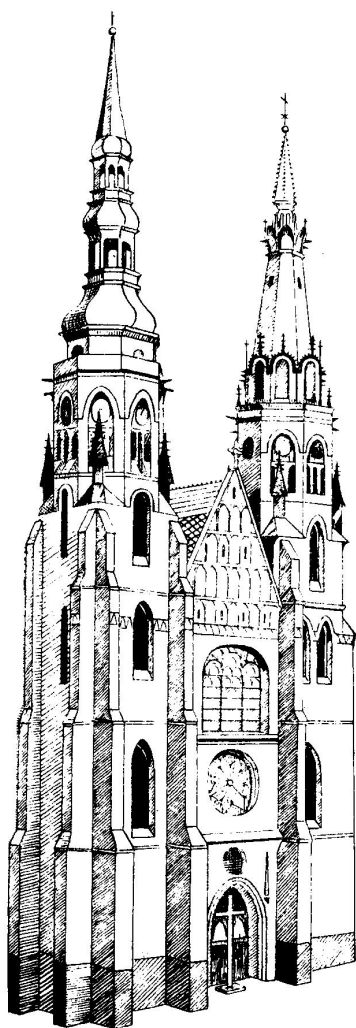
18.

INFORMACJA O KARZE KOŚCIELNEJ
I PRZENIESIENIU DO STANU ŚWIECKIEGO

Ks. Tomasz Dajczak – kapłan diecezji bydgoskiej – kara suspensy obejmująca zakaz wykonywania wszelkich aktów władzy święceń, noszenia stroju duchownego, wykonywania wszelkich aktów wynikających z przynależności do stanu duchownego (10.06.2025, N. 272 (2025) BP).

Ks. Piotr Śliżewski – kapłan archidiecezji szczecińsko-kamieńskiej, urodzony 12.04.1989 r., wyświęcony 14.11.2015 r. – kara suspensy a divinis zabraniająca sprawowania czynności wynikających z przyjętych święceń (24.06.2025, Znak: P 760-4/2025).

Ks. Artur Kotrys – kapłan diecezji legnickiej, urodzony 7.08.1975 r., wyświęcony 25.05.2002 r. – przeniesienie do stanu świeckiego z dyspensą od zobowiązań wynikających ze święceń, łącznie z celibatem (reskrypt z 23.09.2024 r.).

KATEDRA LEGNICKA
PW. ŚWIĘTYCH APOSTOŁÓW PIOTRA I PAWŁA